

Súd: Okresný súd Košice II
Spisová značka: 5T/73/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7218011426
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Poprocká
ECLI: ECLI:SK:OSKE2:2021:7218011426.14

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice II v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Poprockej a prísediacich Richarda Rosivala a Ing. Daniely Cvelihárovej v trestnej veci obžalovaného Bc. Q. B. pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 3 písm. d/ Trestného zákona, na hlavnom pojednávaní dňa 4. júna 2021 v Košiciach takto

rozhodol:

Podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku oslobodzuje obžalovaného Bc. Q. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom K., H. XXXX/X, spod obžaloby prokurátorky Okresnej prokuratúry Košice II sp. zn. 2Pv 32/18/8803 zo dňa 08.10.2018 pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 3 písm. d/ Trestného zákona, ktorý mal spáchať tak, že od mája 2013 do 02.01.2018 na rôznych miestach v Košiciach, v mieste trvalého bydliska, naposledy na H. 3, spôsobil psychické utrpenie poškodenej V. B., nar. XX.XX.XXXX, a svojmu synovi C..Q..B.., nar. XX.XX.XXXX, a to fyzickým napadnutím poškodenej, jej sácaním do steny a predmetov v byte, vyhrázaním sa smrťou poškodenej, ponižujúcim a pohŕdavým zaobchádzaním s poškodenou, a to aj v prítomnosti maloletého syna, vulgárnym nadávaním, urážaním a zraňovaním poškodenej, tvrdeniami, že je neschopná, slabá, že nič nedosiahla, že by mala radšej zomrieť, neustálym sledovaním prevažne pomocou aplikácie v mobilnom telefóne, kamerou v byte, násilnou izoláciou od príbuzných poškodenej a ich maloletého syna, citovým vydieraním hrozbami rozchodom, odobratím syna, trestami vo forme zákazu komunikácie s príbuznými prostredníctvom mobilného telefónu, zablokovaním hovorov na mobilnom telefóne, zákazu návštev príbuzných, stopovaním času návštev u príbuzných, taktiež neodôvodneným obmedzovaním prístupu k osobnému účtu a financiám poškodenej a vymedzovaním finančných prostriedkov podľa vôle páchatel'a, dlhodobým spôsobovaním tlaku na psychiku poškodenej a dlhodobým vyčerpávaním menovanej príkazmi, zákazmi, obmedzeniami ohľadom jej osoby ako aj v starostlivosti o maloletého, ako aj následnými sankciami, čoho svedkom bol aj maloletý syn C..Q..B.., nar. XX.XX.XXXX, čím páchatel' mal dlhodobo spôsobovať psychické utrpenie poškodenej a jej synovi, čo ohrozilo ich fyzické a psychické zdravie, následkom čoho poškodená dňa 01.01.2018 odišla zo spoločnej domácnosti, pričom páchatel' od 02.01.2018 po odchode poškodenej k rodičom vyhrázaním sa násilným vstupom do domu rodičov poškodenej a taktiež slovami: „nemusí sa Vám to páčiť ako toto všetko môže dopadnúť“, ako aj vyhrázaním sa, stupňovaním tlaku na poškodenú až kým sa nepridá poškodená na jeho stranu a nevydrží a neodíde od rodičov, u poškodenej aj naďalej vyvolával strach a stres čo ohrozilo jej fyzické a psychické zdravie, pričom u poškodenej V.. V. B. bol diagnostikovaný syndróm týranej osoby a u oboch poškodených depresívne a úzkostné tendencie ako reakcie na stres, nakoľko skutok nie je trestným činom.

odôvodnenie:

Súd vykonal na hlavnom pojednávaní dokazovanie výsluchom obžalovaného, svedkyne - poškodenej, ostatných svedkov a znalkyne, prečítaním zápisnice o výsluchu svedka z prípravného konania, znaleckých posudkov a listín a na hlavnom pojednávaní dňa 06.09.2019 rozhodol o obžalobe

prokurátorky Okresnej prokuratúry Košice II sp. zn. 2Pv 32/18/8803 zo dňa 08.10.2018 tak, že Bc. Q. B. spod nej podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku oslobodil.

Krajský súd v Košiciach na podklade odvolania podaného okresným prokurátorom preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť oslobodzujúceho výroku rozsudku a správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a uznesením sp. zn. 6To/13/2020 zo dňa 11.06.2020 zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Okresnému súdu vytkol, že svoje rozhodnutie založil na znaleckom dokazovaní v odbore Psychológia a nevyhodnotil a nezohľadnil všetky skutkové okolnosti vyplývajúce aj z ostatných vykonaných dôkazov. Vyjadril pochybnosti o správnosti znaleckého posudku vypracovaného W. M. C., W., poukázal na nejasnosti jednotlivých zistení a hodnotenia znalkyne, ktoré neboli odstránené ani jej výsluchom na hlavnom pojednávaní. V nadväznosti na to vyslovil, že je potrebné vykonať nové znalecké dokazovanie pribratím iného znalca, ktorý zodpovie na rovnaké otázky ako predchádzajúca znalkyňa a že v záujme zachovania úplnosti a objektivity znaleckého skúmania bude potrebné vypracovať nový psychologický znalecký posudok aj vo vzťahu k obžalovanému.

V nadväznosti na odporúčanie odvolacieho súdu pribral prvostupňový súd do konania znalkyňu z odboru Psychológia, odvetvie Klinická psychológia detí, Klinická psychológia dospelých, Psychológia sexuality V. R. R., ktorá po psychologickom vyšetrení obžalovaného, poškodenej a maloletého poškodeného vypracovala a podala znalecký posudok č. 48/2020. Dokazovanie v predmetnej trestnej veci bolo teda doplnené prečítaním tohto znaleckého posudku a po opätovnom posúdení a vyhodnotení všetkých vykonaných dôkazov jednotlivo, ako aj vo vzájomných súvislostiach, učinil súd nanovo rozhodnutie o vine obžalovaného.

Obžalovaný Bc. Q. B. od začiatku trestného stíhania popieral trestnú činnosť, na hlavnom pojednávaní vyhlásil podľa § 257 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku, že je nevinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Uviedol, že manželstvo s poškodenou uzavrel po predchádzajúcej trojročnej známosti v roku 2009. Prešlo vývojom, boli zlé chvíle, aj dobré časy, ale vnímal ho ako bežné a stabilné. Nie je pravdou, že by bol svoju manželku fyzicky napádal, sácal do steny a predmetov v byte, či po nej niečo hádzal. Naopak, poškodená bola v rámci premenštruačného syndrómu agresívna, udierala ho keď sa jej niečo nepáčilo, dala mu v rámci hádky facku, alebo ho bila rukami. Takýmto spôsobom ho napadla dva alebo trikrát, za týchto situácií ju od seba odstrčil, odsotil a odišiel z miestnosti. O tom, že na poškodenú mal v roku 2015 fyzicky zaútočiť, udrieť ju do steny a mala si vybrať akou smrťou chce zomrieť, sa dozvedel až od vyšetrovateľa. Nie je pravdou, že by bol takto konal, poškodenej sa nikdy nevyhrážal smrťou. V jednom prípade použil voči nej vulgárne slovo a to za situácie, kedy bol syn po chorobe a poškodená s ním chcela ísť k jej rodičom. Opakovane sa ho pýtala „prečo nejdeme, prečo nejdeme“, kedy on trval na tom, aby bolo dieťa aspoň 24 hodín bez zvýšených teplôt a bez príznakov choroby. Stalo sa ale, že aj jemu poškodená v zlosti vulgárne vynadala, aj keď bežne nemali vo svojich slovníkoch zaradené vulgarizmy. Poškodenú neponižoval, nepovedal jej, že v živote nič nedosiahla, že by mala radšej zomrieť. Pri hádke a v situáciách kedy jej asi osemkrát vyvrelo jedlo na sporáku jej povedal len „čo si neschopná, čo to nevieš odhadnúť ako sa robí s tou keramickou doskou?“. Nie je pravdou ani to, že poškodenú citovo vydieral rozhodom a odobratím syna. To poškodená tvrdila, že ho chce opustiť, že to aj bola konzultovať s farárom, ktorý jej povedal, aby nevymýšľala hlúposti. Poškodenej neukladal tresty formou zákazu používať mobilný telefón, či riadiť osobné motorové vozidlo. Poškodená chcela šoférovať, preto sa dohodli, že zabsolvuje kondičné jazdy. Po tretej jazde to vzdala a následne sa už riadenia vozidla nedožadovala, jej záujem o šoférovanie utíchol. Poškodenej nezakazoval návštevy príbuzných v ich byte, kto chcel prísť tak prišiel. Aj oni navštevovali príbuzných, snažili sa chodiť jeden víkend k jedným rodičom, druhý víkend k druhým a medzitým jeden víkend stráviť doma ako rodina. Keď šli k rodičom poškodenej do B. W., čo je asi 60 km od Košíc, vždy sa dohodli o ktorej ráno vyrazia a kedy sa večer vrátia, keďže nasledujúci deň išiel do práce. Svokrovcov navštevovali väčšinou v nedeľu, takto im to vyhovovalo, keďže v sobotu mali prácu okolo domu. Poškodenej sa nepáčilo, že im jeho rodičia finančne vypomáhali. Hovorila, že on nie je schopný sám zabezpečiť rodinu. S poškodenou sa dohodli, že budú mať spoločný účet, aby neplatili dvakrát poplatky za vedenie účtu. Bankový účet bol vedený na jeho meno, poškodená mala právo disponovať s prostriedkami na tomto účte. Keď mu otec poslal na účet peniaze, označil platbu ako „dar“, čo poškodenej vadilo. Keď sa opýtal otca prečo takto platby označuje, povedal mu, že finančný dar sa týka len jeho, že platbu si môže označiť ako chce a nech sú radi, že niečo dostali. Hospodáriť cez spoločný účet začali po tom, ako v roku 2015 zobrali hypotéku, dovtedy mal každý z nich samostatný osobný účet. Po neutíchajúcej kritike poškodenej v súvislosti s finančnými

prostriedkami od jeho rodičov dohodli sa na tom, že poškodená si založí vlastný účet. Urobila tak v septembri 2017 kedy nastúpila do práce a zamestnávateľovi potrebovala nahlásiť číslo účtu kvôli výplate. Banka mala podmienku, aby na tento účet bol pravidelný mesačný vklad minimálne 500,00 €. Keďže poškodená mala len dvojtretinový úväzok, jej výplata nedosiahla takúto výšku, preto bola poukazovaná na jeho účet. Následne poškodenej preposlal každý mesiac zo svojho účtu 500,00 €. Poškodenej nikdy nebránil v používaní finančných prostriedkov z účtu vedeného na jeho meno a nebolo to tak, že by jej bol schvaľoval čo si môže a čo nemôže kúpiť. Bežné nákupy a potravinové výdavky neriešili, väčšie výdavky boli na spoločnej dohode. Nie je pravdou ani ďalšie obvinenie spočívajúce v tom, že poškodenú neustále sledoval, prevažne pomocou aplikácie v mobilnom telefóne a kamerou v byte. Raz došlo k situácii, kedy maloletý syn zavrel poškodenú na balkóne, zatiahol kľučku a nemohla sa dostať do bytu. Nevedel sa je z práce dovolať, po príchode domov mu vysvetlila, že nakoniec sa jej podarilo maloletému vysvetliť ako má otvoriť kľučku a teda na balkóne nezostala až do jeho príchodu z práce. Spoločne sa rozhodli pre nainštalovanie kamier, aby sa vyhli obdobným nepríjemnostiam. Zľavový poukaz na techniku využil na kúpu dvoch malých kamier. Aplikáciu, cez ktorú bolo možné pristupovať do kamerového systému nainštaloval do svojho aj manželkinho mobilu. Aj poškodená mala teda prehľad o dianí v byte, byt mala pod kontrolou aj v čase keď šla s dieťaťom k rodičom na predĺžený víkend a on zostal doma. Jedna kamera bola v obývačke, snímala už spomenutý balkón, druhá bola umiestnená v detskej izbe, využívaná ako detský monitor. Poškodená mu nikdy nevytkla nainštalovanie kamier v byte, o tom, že s nimi mala problém, sa dozvedel až z jej výpovede. Keď bola sama, resp. s dieťaťom, mohla kedykoľvek prerušiť snímanie jednoduchým vytiahnutím kamery zo zásuvky. Mala teda plnohodnotný prístup ku kamerám, pričom cez aplikáciu sa dalo sledovať len to, čo sa dialo v byte daný moment, nebolo možné ísť do histórie. Okrem kamerového systému nebolo v byte do 01.01.2018 namontované žiadne iné technické zariadenie na odpočúvanie, resp. snímanie. Zo spomenutým zariadením na monitorovanie priestoru po opustení spoločnej domácnosti poškodenu žiadnym spôsobom nemanipuloval, nič neprerábala, neupravoval. Poškodená sa mu nikdy nez dôverila s tým, že mieni opustiť spoločnú domácnosť pre jeho nevhodné správanie. Preto keď sa v jeden deň vrátil z práce zostal šokovaný, keď nenašiel doma poškodenú, syna ani ich veci. Volal jej aby zistil prečo nie sú doma. Keď mu povedala, že je u rodičov v B. W., šiel za nimi aby zistil čo sa vlastne deje. V mieste bydliska svokrovcov už čakalo policajné auto, policajti ho vyzvali na predloženie občianskeho preukazu a keď mu oznámili, že rodičia poškodenej si neprajú, aby vstúpil na pozemok, otočil sa a odišiel. Po opustení spoločnej domácnosti ho poškodená viackrát kontaktovala. Dohodli sa na spoločnom stretnutí v motoreste K. v obci S.. Poškodená prišla so svojim bratom a predložili mu na papieri spísané podmienky, za dodržania ktorých je možné obnoviť manželské spolužitie a teda že keď ich podpíše, poškodená je ochotná vrátiť sa k nemu. Brat poškodenej povedal, že ak tieto podmienky podpíše, bude na polícii vypovedať len o troch ľahších podmienkach, keď nepodpíše, tak bude vypovedať o desiatich ostrých. Mal záujem riadne, ľudsky komunikovať a rozobrať problémy. Odmietol predložené podmienky podpísať. Poškodená ho opakovane kontaktovala s úmyslom stretnúť sa aj v čase, kedy mal súdny zákaz priblížiť sa k jej osobe. Kontaktovala ho mailom, napríklad navrhla stretnutie v Optime v deň kedy sa mal syn podrobiť zubnému zákroku. Bol si vedomý zákazu priblíženia sa, preto na maily poškodenej nereagoval a preposlal ich svojmu advokátovi. Nikdy nevladnil zbrane, na ktoré je potrebné zbrojné povolenie. O tom, že vlastnil plynovú pištoľ a flobertovú pištoľ na športovú streľbu poškodená vedela a každú zbraň si aj vyskúšala. Keďže vedela o aký typ zbraní sa jedná nechápal prečo pri podaní trestného oznámenia uviedla, že má z neho strach, keďže vlastní strelné zbrane. Počas manželstva sa nikdy nevyjadřila v zmysle, že sa jej nepáči držanie týchto zbraní, naopak, keď šli do lesa chcela, aby zobral zbraň so sebou pre prípad stretu s divou zverou. Na základe vyjadrenia poškodenej bola u neho v byte vykonaná domová prehliadka zameraná na nelegálne držanie zbrane a na zariadenia, ktorými mal odpočúvať, sledovať a nahrávať si rozhovory poškodenej a jej pohyb po byte. Pri domovej prehliadke boli zaistené spomenuté zbrane, ktoré boli podrobené balistickým skúškam, všetky pamäťové médiá, mobilné telefóny, počítače (aj firemné), ktoré boli znalecky skúmané. S rodinou poškodenej sa snažil vychádzať. Niekedy to bolo náročné, lebo každá rodina má iné zvyky a funguje na iných princípoch. V rodine poškodenej bol postavený do pozície mediátora, kedy napríklad mal niečo odkázať, resp. tlmočiť svokrovi keď sa hádal so svokrou. Raz bol u nich fyzicky napadnutý svokrom po tom, ako vyslovil kritiku ohľadom jeho súdneho prípadu, keďže sa súdil o bezvýznamnú čiastku peňazí, kedy svokra poškodená so svojou matkou od neho ťahali. Pripustil, že s poškodenu mali zväčša rozdielne názory na výchovu syna. Poškodenú vnímal ako matku, ktorá sa nestavia dosť zodpovedne k starostlivosti o dieťa. Napríklad dieťa behalo vonku, spotilo sa, ona mu dala dole čiapku, ofúklo ho a bol chorý. Vytýkal jej to a keď sa ho pýtala „prečo je malý stále chorý“ tak jej povedal, že kvôli takémuto nesprávnemu prístupu. V súčasnosti badá u maloletého agresivitu, začína ho, aj jeho matku, teda svoju babku, biť. V takýchto situáciách sa snažia upútať pozornosť maloletého na niečo iné.

Keď k nemu dieťa prichádza hovorí mu „ocko, teba zoberú policajti“. Keď ho obdaruje hračkami, syn si ich necháva u neho s tým že „mamka by sa hnevala“. Keď mu povedal, aby si zobral aspoň jednu hračku, syn sa rozplakal. So starostlivosťou o maloletého v materskej škole bol v podstate spokojný. Raz sa stalo, že učiteľky zobrali syna plávať aj napriek tomu, že do knihy napísal pripomienku, aby dieťa neplávalo, keďže malo problém s nosnou mandľou. Syn vzápätí ochorel. Túto situáciu riešil s riaditeľkou materskej školy, ktorá chybu uznala a povedala, že si na to budú musieť dávať lepší pozor.

Poškodená V.. V. B. na hlavnom pojednávaní vypovedala, že s obžalovaným sa zoznámila v škole, bol jej žiakom, a napriek veľkému vekovému rozdielu keď skončil strednú školu začali spolu chodiť. Od začiatku ich vzťahu bol dominantný, perfekcionista. Spočiatku to z lásky tolerovala, brala to ako povahovú črtu, dúfala, že sa zmení a chcela mu v tom pomôcť. Od príchodu do jej primárnej rodiny však vyvolával konflikty, citovo ju vydieral tým, že jej rodina je zlá, osočoval jej súrodencov, napríklad sestru, že je pokrytecká, falošná, že ňou manipuluje a že celá rodina ju vníma ako hlupáčka. Ešte pred uzavretím manželstva vnímala jej matka obžalovaného ako osobu, ktorá prišla rozbiť ich rodinu, plakala kvôli tomu. V období pred uzavretím manželstva, kedy žili v spoločnej domácnosti v prenajatom byte, nesúhlasil s tým, aby k nim prišla sesternica s manželom. Plakala, bola z toho nešťastná. Obžalovaný celkovo nemá rád ľudí, zakazoval jej vzťahy a systematicky ju od okolia izoloval. Zákazy, príkazy a obmedzovania odôvodňoval tým, že si to zasluhuje svojim správaním. Napríklad, keď sa sťahovali z Q. C. na S., pri balení jej vypadla z ruky žehlička a vtedy jej povedal, že preto k nim nepríde jej sestra s rodinou. Svedkami toho boli jej rodičia, otec sa nahneval a matka plakala. Koncom decembra 2017 boli na návšteve u jej rodičov, kedy jej obžalovaný stanovil čas odchodu. Bola s niekým v hlbšom rozhovore, ktorý chcela dokončiť. Obžalovaný sa jej následne v aute vysmieval, že to boli také „reči o teplej vode“, pred synom jej vytykal, že odišli o 25 až 30 minút neskôr. Keď mali ísť 28.12. opäť k rodičom, aby sa stretla s bratom, povedal, že kvôli tomu oneskorenému odchodu a pretože ho nerešpektovala, nepôjde. Zakazoval jej komunikovať s neterou F., sledoval ich chat a odôvodňoval to tým, že ju hucká proti nemu. Neter mala zakázané prísť k nim a prespať u nich so synom, ktorý je rovesník jej syna. Tiež ona mala zakázané vycestovať za neterou do Bratislavy. V poslednej dobe sa v rámci návštevy jej rodičov správal tak, že zobral syna do prázdnej detskej izby, kde sa hrali v mobile nejakú hru a medzitým jej chodil pripomínať koľko minút majú do odchodu. Keď mu povedala že by chcela zostať dlhšie, nerešpektoval to, resp. v aute bola sankcia alebo vyhrážka kvôli tomu, že odišli neskôr. V prvý prázdninový deň 01.07.2017 boli pozvaní na oslavu k jej rodičom. Vopred bolo povedané, že oslava bude pokračovať v záhrade, na pozemku jej brata pod lesom. Obžalovaný povedal, že k jej bratovi nepôjde a zakázal jej tam ísť so synom. Nerešpektovala to, nakoľko tam bolo 9 ďalších detí a chcela, aby sa syn stretol s bratrancami a sesternicami. Nepáčilo sa jej, že chcel izolovať syna od príbuzných, pričom sa malo jednať o približne dve hodiny pobytu v prírode, v dedinskom prostredí. Obžalovaný demonštratívne odišiel, urazený jej mame povedal, že sa rozvedie. Veľmi zlé vzťahy mal obžalovaný s jej sestrou, ktorej neumožňoval prísť k nim na návštevu a prespať u nich. Preto stretnutia so sestrou realizovala u rodičov a obžalovaného musela vyslovene uprosiť, aby ju k nim odviezol. Mala zakázané navštevovať dom jej brata v obci, v ktorej bývajú aj jej rodičia, čo vysvetľoval tým, že brat chová domáce zvieratá a nie je to hygienické. Izolovanie od rodiny a izolovanie syna od normálneho sociálneho vývinu vyvrcholil v júli alebo auguste 2017, kedy v zúfalstve vyhľadala pomoc psychiatričky V.. Y. v ambulancii H. duša. Návštevu psychiatričky chcela pred obžalovaným utajiť, ale po návrate domov sa mu priznala, nakoľko psychiatrička odporučila, aby ju obžalovaný navštívil osobne. Obžalovaný bol zhrozený a vnímal to ako podraz. Vtedy mu povedala, že ak so svojou chorobou niečo neurobí tak od neho odíde. V zime roku 2014 alebo 2015, ešte v byte na S. 2, počas toho ako kýmila asi polročného syna, tento dvakrát zaplakal. Obžalovaný bol vo vedľajšej izbe a keď otvoril dvere a uvidel, že mala v ruke mobil, slovne ju napadol s tým, že jej ho zoberie, keď nereaguje na plač dieťaťa. Pociťovala to ako veľkú krivdu, keďže on si sedel v izbe, hral sa na počítači a jej vytkol, že sa nestará o dieťa. Vtedy kopl do lavórka, on ju obvinil, že vyvolala scénu, bežal za ňou do spálne, chytil ju zozadu za krk, sklopil jej hlavu a hodil ju o skriňu a o detskú posteľku. O incidente povedala psychologičke W.. C., ku ktorej potom chodili na manželské sedenia. V roku 2015 v rámci hádky pribehol za ňou z kuchyne do spálne, kde ju hodil alebo pritlačil o komodu a povedal „vyber si akou smrťou zomrieš, mám ťa vyhodiť z okna?“. Jej smrť spomenul aj počas Vianoc 2017, teda tesne pred jej odchodom zo spoločnej domácnosti, čím jej strach vygradoval. Počas toho ako žehlila vianočný obrus jej povedal, že je slabá, o ničom, chudera, že to vidí aj ich syn a preto sa pridáva na jej stranu, že ju jej rodina nemá rada, že ju len ľutujú a že keď má žiť taký život, tak nech radšej zomrie. V tejto súvislosti poukázala na sms správu, ktorú jej obžalovaný poslal po jej odchode z domu dňa 19.01.2018, kedy jej napísal, že je dobrý človek. Odpísala mu „viem, že som dobrá, ty si mi tvrdil, že som zbytočná a mala by som zomrieť“. On reagoval „pozri ako som dopadol ja sám, najzbytočnejší, nečakám, že mi bude niekto

veriť, nemá prečo“. Kamery kúpiť a nainštalovať do bytu sa rozhodol obžalovaný po tom, ako ju v roku 2015 alebo 2016 zavrel syn na balkóne. Asi o rok až rok a pol mu povedala, že obdobné správanie zo strany syna už nehrozí a že jej rodine je to nepríjemné, cítia sa byť počas návštev sledovaní. Obžalovaný nesúhlasil s odstránením kamier, povedal, že za nich dal sto eur. Počas návštev jej otec kameru pootočil, na čo sa obžalovaný veľmi hneval. V mobile jej zablokoval súrodencov, bola z toho zronená, plakala. Sľuboval, že to viackrát neurobí, ale že to nebolo zámerne. Obžalovaný jej obmedzil prístup k finančným prostriedkom. Zistila to asi v roku 2017 kedy mali spoločný účet a obmedzil jej vyššie transakcie. Povedal jej, že platobnú kartu jej zablokoval za trest. Bolo to pre ňu veľmi ponižujúce, preto odmietla platobnú kartu používať. V auguste 2017 jej povedal, že ak sa takto správa, nebudú mať spoločný účet, nech si vytvorí vlastný. Zavolať jej taxík aby išla do banky a vypočítal jej čiastku, ktorou má z výplaty prispievať na hypotéku. Zostalo jej 100 až 200 €. Povedal jej síce, že keď bude potrebovať niečo kúpiť, napríklad oblečenie, tak po schválení jej prispeje. V praxi to vyzeralo tak, že napríklad kúpu svetra za 19,90 € si u obžalovaného musela odobriť. Tým ako jej vyčleňuje peniaze sa pochválil aj vlastnej matke, ktorá mu vyčítala, že 100 až 200 € ktoré jej ponecháva je málo. Ich maloletý syn nebol síce pri fyzických útokoch obžalovaného voči jej osobe, ale bol účastný verbálnych útokov. Správanie obžalovaného voči jej osobe sa odrážalo aj na vzťahu a správaní maloletého voči nej. Dieťa videlo výčitky, psychické tlaky, poniženia, preto ju strkalo, búchalo, tlačilo z miestnosti aby šla preč, že ocko má pravdu. V roku 2017 jej obžalovaný zakázal komunikovať s detským ORL špecialistom, že síce môže ísť k lekárovi s nimi, ale že bude ticho. Zákaz nerešpektovala, preto ju obžalovaný nechal za trest na parkovisku a autom s dieťaťom odišiel. O pár mesiacov sa tento vzorec správania obžalovaného zopakoval u lekára na detskej pohotovosti, kedy syn následne v aute vykrikoval „nech mamka vystúpi z auta, necháme ju na parkovisku“. Pedagógovia z materskej školy jej povedali, že syn je samotársky, tichý, nehrá sa a nerozpráva sa s nikým. Po odchode zo spoločnej domácnosti sa však syn zmenil, bol zhovorčivejší, uvoľnený, pekne si vytváral dovtedy upierané vzťahy s bratrancami a sesternicami, nevidela ho šťastnejšieho. Predtým bol chorý každé dva týždne, po odchode zo spoločnej domácnosti choroby, ktoré boli podľa lekárov vyvolané tlakmi v domácnosti, ustáli. Zo správania obžalovaného začala mať postupne obavu o svoj život a zdravie, aj o syna. Nemyslí si, že by bol obžalovaný syna týral, ale páchal na ňom sociálne násilie tým, že mu bránil v sociálnych vzťahoch, obmedzoval školskú dochádzku do materskej školy, kedy si vyhradzoval právo rozhodovať, či je dieťa spôsobilé ísť do škôlky. Obžalovaného sa veľmi zľakla napríklad v zime 2016, kedy ju v noci po nejakej hádke zahnal výhražne do kúta, mal nepríčetný pohľad, ťažko dýchal a pomaly a nepríčetne jej hovoril vytrhnuté vety a že „ďalej nemôže“. Kľakla si, zopála ruky a prosila ho, aby sa zastavil. Bála sa o svoj život, zvlášť kvôli tomu, že mala malé dieťa, ktoré v tom čase spalo. Tesne pred jej odchodom zo spoločnej domácnosti, asi dňa 29.12.2017, taktiež v noci kedy dieťa spalo, do ticha a tmy izby povedal „tento tlak na teba budem stupňovať kým sa nepridáš na moju stranu, alebo sama neodídeš“. Veľmi sa bála, nevedela čo bude ďalej. O tom, že obžalovaný vlastní zbrane povedala vyšetrovatelke a tieto zbrane laicky popísala. O prvej povedala, že ide určite o plynovú zbraň a o druhej, že je čiernej farby a bola zakúpená na športovú streľbu. Prvú spomenutú mala sama v rukách, druhú nie. Keď je v trestnom oznámení uvedené, že manžel ju odpočúval nejakými zariadeniami, tak takto to neuvádzala, hovorila len o kamerách, o blokovaní hovorov s rodinou a sledovaní jej komunikácie cez aplikácie. Dva dni pred odchodom zo spoločnej domácnosti sa počas návštevy otca obžalovaného tomuto pošťožovala, že nemôže ísť k svojim rodičom a že sestra zo západného Slovenska nemôže k nim prísť na návštevu. Obžalovaný započul rozhovor a povedal jej, že si zavarila tým, že na neho žaluje. Svokor vyhodnotil správanie obžalovaného ako nie dobré. Po jeho odchode s ňou obžalovaný nekomunikoval, len ju poprosil, aby mu dala bankomatovú a stravovaciu kartu, ktoré jej predtým dal. V nočnom tichu ich v izbe roztrhol a hodil do koša. Pošťožovala sa aj svokre na to, že obžalovaný jej zakazuje rozprávať, že jej zakazuje návštevy rodiny a že ju vyslovene týra. Aj tento rozhovor započul a reagoval tak ako už predtým asi desaťkrát, že jej vybral SIM kartu z mobilu, vložil ju do starého mobilu, lebo vraj si nezaslúži mať lepší mobil. Rodičia obžalovaného, u ktorých hľadala pomoc, si ju síce vypočuli, ale nepripustili, že by bola obeťou týrania. Napriek všetkým problémom sa snažila manželstvo zachrániť, využila manželskú poradňu, kresťanský manželský kurz, rozhovory s dvoma kňazmi. Doktorka C. (ku ktorej podľa obžalovaného chodili všetci členovia rodiny poškodenej) dohovárala obžalovanému, aby prijal jej rodinu, lebo inak je to začiatok konca. Jej odporučila modliť sa za obžalovaného. Po prvom sedení u psychoterapeutky V.. K. nadobudla dojem, že táto jej odporučila rozvíesť sa s obžalovaným, lebo má psychický problém. Na manželskom kurze, ktorý mal trvať tri dni, vydržal obžalovaný len jeden deň. Celá rodina vedela o stave ich manželstva, ktoré chcela zachrániť jednak kvôli synovi a jednak kvôli tomu, že je veriaca. Trestné oznámenie na obžalovaného podala len jedenkrát, dňa 01.01.2018, kedy opustila spoločnú domácnosť. Na Linke dôvery jej poradili, aby manželovi oznámila, že odchádza k rodičom len na návštevu, tak aj urobila. O niekoľko hodín nato zistila, že na diaľku jej cez aplikáciu

zablokoval mobil tak, že z neho nevedela telefonovať, ale bolo možné sledovať jej pohyb cez GPS. Obžalovaný zároveň znefunkčnil SIM karty jej rodičov, ktoré kúpil za ich peniaze, aby ich takto potrestal za to, že jej pomáhali dostať sa do bezpečia. Dňa 03.01.2018 sa jej do telefónu s plačom ospravedlňoval, cez Facebook aj jej rodine. Napísala mu, aby na potvrdenie ospravedlnenia odblokoval SIM karty jej rodičom. Povedal jej, že to nie je možné, avšak u operátora zistila, že vlastník tak môže urobiť. Keď jej dňa 03.01.2018 telefonoval tvrdil, že si uvedomuje, že ju dohnal k odchodu a sľúbil, že bude chodiť na nejaké sedenia. Asi do 09.02.2018 zostali v kontakte, umožňovala mu videohovory so synom. Svojim odchodom nechcela obžalovaného trestať ani mu ubližovať, chcela len chrániť seba a syna. Dňa 29.01.2018 mu mailom oznámila, že na papier spísala dôvody jej odchodu a že keď pochopí alebo prizná čo jej robil počas ich spolužitia, resp. sľúbi, že s tým bude ochotný niečo urobiť, je ochotná sa k nemu vrátiť. Iniciovala osobné stretnutie s obžalovaným, chcela vidieť či má nejaké výčitky, či u neho došlo k sebareflexii. Pri osobnom stretnutí jej obžalovaný povedal, že to celé bolo útok voči jeho osobe, že za to čo na neho narozprávala mu hrozí basa a že podá návrh na rozvod. Nechcel sa vyjadriť k bodom ktoré spísala, neuznal dôvody jej úteku z domu, odmietol to na jej požiadanie podpísať. Pravdou je, že aj po vydaní neodkladného opatrenia, ktorým Okresný súd Košice II zakázal obžalovanému priblížiť sa k nej, iniciovala stretnutie s obžalovaným. Išlo o situáciu kedy bol syn objednaný na vážnejšie zubné ošetrovanie a chcela, aby mu bol psychickou oporou. Oslovila JUDr. B., ktorý jej ale napísal, že ani v prípade jej súhlasu sa obžalovanému neruší súdny zákaz priblížiť sa k jej osobe. V apríli opäť kontaktovala obhajcu kvôli tomu, že syn prejavil záujem ísť sa pozrieť do bytu, v ktorom nebol odkedy s ním opustila spoločnú domácnosť. Advokát jej dal vedieť, že obžalovaný byt nespístupní pretože má zákaz priblíženia a jeho rodičia sa s ňou odmietajú stretnúť. Pred tým ako mal obžalovaný súdny zákaz priblížiť sa k nej, napísal jej, že jej sprístupní byt, aby si mohla zobrať svoje či synove veci. Zároveň jej oznámil, že vymenil zámok na vchodových dverách bytu. V skutočnosti jej boli veci vydané po niekoľkonásobnom prosení.

Svedok Q. W., otec poškodenej, na hlavnom pojednávaní o obžalovanom povedal, že od detstva bol zle vychovávaný, zahrnutý hračkami, asi zamykaný, alebo „bokom vychovávaný“. Chlapci sa mu v triede vysmievali a preto sa s nimi stavil, že učiteľku ktorá ich učí angličtinu dostane. Chodieval za jeho dcérou autom, presvedčil ju, oklamal, podviedol. Od dcéry je o osem rokov mladší, nie je bežné, aby sa chlapec zamiloval do staršej učiteľky. Jeho manželka mala predtuchu, že to zle skončí, preto z vlastnej iniciatívy navštívila rodičov obžalovaného, aby sa situácia nejako riešila. Skončilo sa to však svadbou, po ktorej sa ale všetko zmenilo, následne rozvodom. Dcéra má zabité život do smrti, odtiaľ je polovičnou vdovou, do smrti je zabitý aj jej syn, on je tiež zabitý človek, i jeho manželka sa trápi. Dcéra v manželstve trpela, ale aby ich neranila, zakrývala to. Až neskôr sa od nej dozvedel, že obžalovaný sa jej vyhrážal vyhodením z okna, povedal jej, aby si zvolila akou cestou chce zísť zo sveta, napadol ju fyzicky tak, že ju poudieral o nábytok v izbe, v byte ju sledoval cez počítač alebo iné zariadenia, mali kamery v byte, kupoval si čo chcel, aj to najdrahšie a jej muselo postačiť hocičo, keď chcela šoférovať povedal jej, aby sa učila jazdiť na aute, ktoré jej má kúpiť jej otec, robil všetko pre to, aby bola so svojou rodinou čo najmenej, sám sa vyhýbal kontaktu s členmi ich rodiny a syna viedol tak, akoby rodina poškodenej bola nežiaduci živel. Obžalovaný doposiaľ ovplyvňuje maloletého proti nim.

Svedkyňa D. W., manželka brata poškodenej, na hlavnom pojednávaní vypovedala, že problémy menšieho charakteru, resp. menšie nedorozumenia medzi poškodenou a obžalovaným registrovala od začiatku ich manželstva. Po narodení C. začali byť problémy vážnejšie, čo usúdila z toho, že matka poškodenej plakala a povedala, že si nevedia predstaviť aké to má V. (poškodená) ťažké. Pri rodinných stretnutiach sa obžalovaný zdržiaval s ich deťmi v inej izbe. Mala zato, že k nim má vekovo bližšie a že si majú čo povedať. Neskôr sa dozvedela, že poškodená a obžalovaný riešia krízu v manželstve s kňazmi. Od poškodenej počula, že obžalovaný ju pri hádke fyzicky napadol tak, že do nej sácal a obúchal ju o stenu, pýtal sa jej akou smrťou chce zomrieť. Obžalovaný zakázal poškodenej chodiť k nim s C., bol nervózny z toho, že sa u nich môže nakaziť, keďže chovali zvieratká. Zakázal poškodenej ísť na grilovačku s členmi rodiny, bál sa, aby C. nechtyl kliešťa. Poškodená na pobyte C. s ostatnými deťmi v rámci rodiny a s domácimi zvieratami nevidela nič zlé. Napriek tomu z rodinnej akcie odišla skôr, lebo jej mama bola nervózna, plakala kvôli tomu, že obžalovaný jej povedal, že keď jeho manželka pôjde na túto akciu, rozvedie sa s ňou. Obžalovaný a poškodená bývali v krásnom, dokonalom byte, kde bolo všetko v poriadku, vypratane. Napriek tomu sa u nich cítili zle, nemohli sa uvoľniť, nakoľko v obývačke a detskej izbe mali kamery. Myslí si, že obžalovaný chcel mať poškodenú pod kontrolou, chcel vedieť koľko sa venovala synovi, či varila a podobne. Raz v lete alebo na jeseň v roku 2017 bola s poškodenou v AuParku. Poškodenej sa páčila sukňa, ale neopovážila sa pýtať od manžela 20 €. Bolo jej poškodenej ľúto, preto jej dala na sukňu peniaze, ktoré jej poškodená vrátila z ďalšej výplaty. Situácia v ich rodine

sa vyhrotila okolo Vianoc 2017, kedy jej poškodená začala častejšie telefonovať a zdôverila sa jej, že manžel jej povedal, že bude tlak stupňovať a že uvidí, či z domu odíde. Keď mu povedala že pôjde, ale so synom, povedal jej, že jej to nikdy nedovolí. V., poškodenej sestra, usúdila, že takto to ďalej nejde, že poškodenej musia pomôcť, nemôže byť ďalej pod tlakom, príkazmi, trestami, že obžalovaný musí pochopiť, že sa k nej nemôže takto správať, neustále ju kontrolovať. F., dcéra V. a poškodenej neter, mala zato, že poškodená nedokáže od manžela odísť. Preto sa dohodli, že pôjde niekto z rodiny, otec, mama a ona s V., svojim mužom a poškodenej bratom. V tom období riešila poškodená manželské problémy aj s bratom P., karmelitánom, ktorý jej odporučil, aby zavolala na Linku dôvery pre týrané ženy. O problémoch v súkromí hovorila aj s otcom F., ktorý jej povedal, že keď ju obžalovaný nezamkol v byte a tým jej zabránil v odchode, nemôže s tým nič robiť. Keď prišli k poškodenej aby sa porozprávali s obžalovaným a ju zobrali na týždeň k nim, keďže nasledovali prázdniny, povedala, že ona už s obžalovaným žiť nemôže, že sa ho bojí. Počas silvestrovskej noci si zbalila základné veci, ponosila ich do pivnice a odtiaľ aj volala na Linku dôvery, odkiaľ ju inštruovali čo má robiť, ako postupovať. Doporučili poškodenej, aby manželovi oznámila že z domácnosti odchádza až vtedy, keď bude sedieť v aute. Práve tak chcela urobiť, keď jej zazvonil telefón. Volal obžalovaný. Vytkol jej, že mu ukradla syna a povedal, že ich bude čakať pri dome v W. s políciou. Poškodená nevedela čo má robiť, preto sa vzápätí obrátila na Linku dôvery. Povedali jej, aby zavolala políciu ona. Keď došli do W. prišla polícia a príslušníci povedali, že kým nenahlási, že sa cíti byť ohrozená, chrániť ju nemôžu. Poškodená odišla s policajtní do M. nad C.. Nemala v úmysle podať trestné oznámenie, ale potrebovala seba aj syna chrániť pred zlom. Nevedeli sa jej dovolať na mobil, pretože jej ho medzitým obžalovaný zablokoval. Voči nej sa obžalovaný správal vždy slušne, nemali vo vzťahu problémy. Akurát si neželal, aby syna, ktorého mali v pestúnskej starostlivosti, brávali so sebou na návštevy k rodičom vtedy keď tam budú oni, lebo ho raz nahneval a obžalovaný mu nadával, že je cigán sprostý a nech ide preč. O poškodenej ani ich osobných problémoch sa s ňou obžalovaný nikdy nerozprával. Informácie o tom, že poškodenú obmedzoval v prístupe k účtu a financiám, že jej zakazoval komunikovať a stretávať sa s príbuznými a že sa k nej správal tak, ako k neschopnej, mala od poškodenej.

Svedkyňa V. F. Q., neter poškodenej, na hlavnom pojednávaní vypovedala, že o problémoch v manželstve obžalovaného a poškodenej vedela zväčša od poškodenej, ale pri osobných stretnutiach aj sama vnímala ich vzťah ako neštandardný, ponižujúci, kde obžalovaný mohol všetko a poškodená sa mu musela podriaďovať. Od roku 2015 žije trvale v Bratislave. Od narodenia syna v apríli 2015 bola na východe prvýkrát v októbri 2015, následne chodievala asi raz za dva mesiace. S poškodenu a jej synom C. sa stretávali zväčša u babky v B. W.. Obžalovaný nedovolil, aby po ceste z Bratislavy prespali u nich v byte v Košiciach. Od poškodenej vedela, ale aj sama vnímala, že sa snažil zamedzovať kontaktu jej syna s C., ale aj kontaktu poškodenej s rodinou, vymedzoval jej čas stretnutí s nimi. Vnímala to tak, že poškodená nemala v manželstve žiadne slovo, nemala možnosť vyjadrovať sa k veciam, o všetkom rozhodoval obžalovaný. Od poškodenej vedela, že jej vydeľoval financie, musel vedieť o všetkých výdavkoch a keď si raz dovolila kúpiť topánky o ktorých nevedel, v ten istý večer ich musela vrátiť, lebo stáli 100 €. Nemohla šoférovať ich vozidlo, syna terorizoval prehnanou starostlivosťou, zamedzovaním v cestovaní MHD, prehnanou kontrolou a izolovaním od iných detí. K synovi sa správal milo, kúpil mu všetko, ale prehnanou obavou o jeho zdravotný stav, negovaním vyjadrenia odborných lekárov a ostatným obmedzovaním pôsobil na jeho psychický vývoj nepriaznivo. S obžalovaným sa nestretávala často, myslí si, že ju ani jej rodinu nemá rád a nemal záujem o stretnutia. Keď poškodenú navštívila u nich v byte videla kamery, ktoré jej nevadili. Obžalovaný a poškodená jej vysvetlili, že ich nainštalovali po tom, ako poškodenú zatvoril syn na balkóne. Nevedela sa vyjadriť k tomu, koľkokrát bola za obdobie od júna 2016 do konca roka 2017 v byte u obžalovaného a poškodenej. Určite však nebola prítomná pri žiadnom fyzickom útoku ani pri tom, keď obžalovaný odoprel poškodenej viesť vozidlo. Osobne nebola prítomná ani pri inom nevhodnom správaní sa obžalovaného voči poškodenej, o tom ako sa k nej obžalovaný správal vedela sprostredkovane od poškodenej, avšak sama vnímala, že poškodená bola v napätí, vravievala, že sa musí opýtať manžela či ich niekam pustí, či ich odvezie, či bude môcť ísť, atď.. Poškodená sa to všetko najprv snažila vydržať pre zachovanie rodiny, potom vyhľadala pomoc odborníkov, psychológov, kňaza. Aj obžalovaný navštívil s poškodenu psychologickú poradňu a absolvoval rozhovor s kňazom, takže pravdepodobne aj on chcel riešiť ich situáciu. Maloletý C. bol tak nasiaknutý atmosférou z ich domácnosti, že poškodenej povedal „musíš poslúchať ocka, lebo bude trest“.

Svedkyňa V. V. W., sestra poškodenej, na hlavnom pojednávaní vyjadrila prekvapenie z toho, že vzťah obžalovaného a poškodenej sa rieši v trestno-právnej rovine. So sestrou a jej manželom sa stretávali

v rámci rodinných návštev zväčša u ich rodičov, prípadne u obžalovaného a poškodenej v Košiciach. Obžalovaného vnímala ako menej spoločenského, čo sa prejavovalo tak, že nesesával s členmi rodiny za spoločným stolom, ale väčšinou sa zdržiaval v tzv. krbovej izbe čas s deťmi. Obžalovaný bol príliš upätý na svojho maloletého syna, avšak chápala jeho nadmernú starostlivosť o dieťa. Zaregistrovala, že vzťah obžalovaného a jej sestry nie je harmonický, sestra sa jej sťažovala, že nevychádzajú dobre, niekedy však hovorila, že majú pekné obdobie. Poškodená sa cítila byť kritizovaná v oblasti starostlivosti o syna, vadilo jej, že obžalovaný nesúhlasil s častejšími a dlhšími návštevami u rodičov a keď presahovala návšteva dohodnutý čas, ukazoval na hodinky a museli odísť. Podporovala sestru v tom, aby hľadali pomoc zvonku, doporučila jej manželské večery, manželské rekolekcie, ktoré napríklad pomohli jej vzťahu s manželom. Po tridsaťročnom manželstve aj ona pochopila svoje chyby a to, že obidvaja s manželom mali podiel na nezhodách, že nie je možné ukazovať len na toho druhého, že rieka má dva brehy. S odstupom času však obžalovaného obdivuje v tom, že aj napriek jeho nespooločenskej povahe chodieval s poškodenou k jej rodičom, kde sa pravdepodobne necítil dobre, ale vydržal to, robil to kvôli poškodenej. Sestra bola nešťastná z toho, že obžalovaný nechcel mať druhé dieťa. Sťažovala sa jej na to, že keď bol C. chorý, obžalovaný nechcel aby šiel do škôlky, aj keď išlo o ľahkú formu choroby. Pred začatím trestného stíhania nemala vedomosť o tom, že by bol obžalovaný poškodenú fyzicky napadol, že by sa jej bol vyhrážal smrťou, sledoval ju, hlavne pomocou aplikácie v mobile a kamerou, že by ju bol ponižoval, pohrdal ňou, vulgárne jej nadával, alebo ju obmedzoval v prístupe k osobnému účtu a financiám. Obžalovaný platil poškodenej mobil a vie len o tom, že raz jej odmietol zaplatiť faktúru preto, lebo na detskej pohotovosti rozprávala s lekárkou aj napriek tomu, že si to neželal. Obžalovaný sa totižto bál, aby neodporučili odstránenie nosných mandlí, na syna bol príliš citlivý. Maloletý C. bol chorľavý, avšak išlo o bežné detské choroby. Nevšimla si na ňom, že by mal zhoršené psychické zdravie v období keď ešte žili v spoločnej domácnosti s obžalovaným. Nevedela ani o tom, že by bola jej sestra navštívila kvôli problémom vo vzťahu s obžalovaným psychiatra. Videla na nej, že bola skleslá a smutná, priala si žiť s obžalovaným tak, ako to videla u nej. Nevie o žiadnej násilnej izolácii poškodenej od príbuzných, prípadne maloletého syna. Akurát posledné Vianoce, keď ešte viedli spoločnú domácnosť, neprišli k ich rodičom, lebo C. bol chorý. Poškodená tým trpela lebo to vyzeralo tak, že neprídu ani na Silvestra. Obžalovaný vychádzal veľmi dobre s jej staršími synmi, F., 25-ročným a Q., 29-ročným, ale aj H., 17-ročným a A., 13-ročným. Tešil sa na svadbu keď sa mal ženit ich syn a aj s deťmi jej brata bol v pohode. Vnímala to tak, že si rozumel aj s jej matkou, teda aj matkou poškodenej, mal ju rád. Ona sa necítila komfortne v byte obžalovaného, vnímala prepiaty vzťah obžalovaného s maloletým a bála sa aby neurobila niečo zlé.

Svedok J.. Q. W., manžel sestry poškodenej, vypovedal, že až teraz na hlavnom pojednávaní sa dozvedel, že obžalovaný mal od roku 2013 do roku 2018 týrať svoju manželku a vyjadril nad tým prekvapenie. V rámci stretnutí u svokrovcov, u obžalovaného a poškodenej, alebo u nich v S. D. nebola o ničom takom žiadna rozprava a už vôbec nepadlo slovo týranie. Obžalovaného a poškodenú vnímal ako výrazne povahovo odlišných ľudí. Poškodená je spoločensky založená, chcela byť často s rodinou, chcela sa s členmi rodiny rozprávať, kým obžalovaný sa v rámci návštev skôr utiahol a vo vedľajšej izbe sa rozprával s ich synmi, zväčša o IT-čkárske veciach, ktoré starších členov rodiny nezaujímali. Videl, že medzi obžalovaným a poškodenou to neklape, avšak poškodená sa mu nikdy nezdôverila s manželskými problémami. Od manželky vedel len toľko, že medzi B. sú nejaké trenice, nič konkrétne ako napríklad fyzické násilie a podobne nespomenula. Odchodu poškodenej z bytu dňa 01.01.2018 predchádzala jeho návšteva dňa 31.12.2017. Obžalovaný nebol doma keď prišiel so svojimi synmi H. a A. a poškodená mu povedala, že mala zakázané ísť k rodičom na Vianoce a na Silvestra, že sa cíti byť uväznená v byte a že sa nemá ako dostať k rodičom. Ubezpečil ju, že jej pomôžu a budú za ňou stáť. Myslel tým to, že si s nimi sadnú a porozprávajú o ich vzťahu, nájdu manželskú poradňu alebo niečo podobné. Následne zvlášť jeho manželka poškodenej dohovárala, aby sa snažila manželstvo zachrániť. Žiaľ, zasiahla polícia a záležitosť skončila na súde. Nebol svedkom žiadneho nevhodného správania sa obžalovaného voči poškodenej či ich maloletému synovi, nevidel žiadne fyzické napádanie, psychické týranie v zmysle vulgárnych, hrubých nadávok, ponižovania, násilnej izolácie, pohrdania, zákazov, či vydierania, o ničom takom ani len nepočul v období spolujitia obžalovaného a poškodenej. On mal s obžalovaným dobrý vzťah, rozumeli si, neprišli do žiadneho konfliktu. Tešil sa, že obžalovaný ako počítačový odborník vedel poradiť a pomôcť jeho synom, za čo mu bol vďačný. Ani s poškodenou nemal žiadne konflikty, až v období po jej odchode zo spoločnej domácnosti mali výmenu názorov, ktorá síce nevedla k zmene ich vzťahu, ale k zmene jeho pohľadu na predmetnú vec. Aj s jeho štyrmi synmi vychádzal obžalovaný veľmi dobre, na rozdiel od jeho 30-ročnej dcéry MUDr. F. Q., s ktorou si nerozumeli.

Svedkyňa W. V., majiteľka Súkromnej športovej materskej školy na P. ulici v Košiciach, pozná obžalovaného a poškodenú ako rodičov maloletého C., ktorý materskú školu navštevoval od roku 2014 do roku 2018. S rodičmi detí mala vždy blízky vzťah, bola pri prijímaní i odovzdávaní detí, komunikovala s rodičmi. Maloletý C. bol pri nástupe do materskej školy veľmi uzavretý, nekomunikoval, bol bez emócií, dokázal presedieť na stoličke celý deň. Jeho vysvetlenie bolo, že ocko mu povedal, že nemusí nič robiť, že má sedieť a čakať. S kolektívom učiteliek pracovali na tom, aby sa uvoľnil, adaptoval a socializoval. Ráno pri nástupe do materskej školy bol maloletý úplne v pohode, avšak separácia otca a syna trvala niekedy 30 až 35 minút, otec to prežíval ťažko, triasli sa mu ruky, až ho učiteľky požiadali, aby syna odovzdal, niekedy na žiadosť učiteliek zasiahla do odobratia dieťaťa do triedy aj ona. Skoro každé ráno ubezpečovala obžalovaného, že dieťa je a bude v poriadku. Boli situácie kedy dieťa prišlo do materskej školy v doprovide otca, ale zo šatne zrazu odišli kvôli tomu, že niekto zakašľal. C. sa v kolektíve postupne začal otvárať, začal byť hravý, aj keď emócie naďalej neukazoval. Za obedom, keď mali ísť deti spať, tak C. nechcel ísť do lehátka, sedel na stoličke, lebo ocko mu povedal, že spať nemusí, preto zostávala s ním na stoličke, kde aj často zaspal na jej rukách. Raz C. omylom prištiklo iné dieťa prstekom do dverí. Neplakal, nebol z toho v strese, ale obžalovaný vyhrotil situáciu, keď začal byť agresívny na dieťa, ktoré to urobilo s tým, že to bolo určite naschvál. Aj iné obdobné situácie riešila s obžalovaným v kancelárii. Raz alebo dvakrát mu otvorene povedala, že také správanie k dieťaťu je prehnané a že by to mal riešiť. Počula C. v šatni kričať na mamku a videla ako ju udrel. Keď ho upozornila povedal, že mamku možno biť, lebo nepočúvala, mamku možno potrestať. C. často používal slovo „trestanie“. Maloletého sa nikdy za chrbtom jeho rodičov nepýtali na to, čo sa deje u nich doma. Poškodenú vnímala ako ženu, ktorá nemala slovo, nemohla sa vyjadriť, naopak, obžalovaného ako manipulátora, ktorý sa správal odlišne pri dieťati a u nej v kancelárii. Približne po dvoch mesiacoch ako C. začal navštevoval materskú školu, zavolała si poškodenú do kancelárie a opýtala sa jej, či je nejaký problém, keďže správanie otca k dieťaťu jej pripadalo zvláštne. Neodpovedala, len sa rozplakala a držala ruky v lone, že nemôže o tom rozprávať. Mala vedomosť o tom, že obžalovaný jej zakazoval komunikovať s učiteľkami. Keď prišli do škôlky ako rodičia spolu, vyjadroval sa len otec. Od učiteliek vedela, že otec mal často výhrady voči tomu, že v škôlke sú choré deti, že C. ochorie. Počula ako obžalovaný poškodenej povedal „ty buď ticho, ty sa k ničomu nevyjadruj“, čo vnímala ako slovné osočovanie. Poškodená nezasahovala do situácií týkajúcich sa jej dieťaťa zrejme preto, lebo je slabá osobnosť a bola psychicky týraná. Aj ona sama bola ako dieťa týraná, bližšie sa však k tomu čo zažívala doma vyjadriť nechcela. Kvôli týmto zážitkom skôr vyspela, už ako dvanásťročná opatrovala deti susedom a práve preto a aj napriek tomu, že študovala strednú stavebnú školu, nikdy nie pedagogiku, či psychológiu, prevádzkovala materskú školu. S obžalovaným a poškodenou neprichádzala do kontaktu v iných priestoroch, nebola v ich obydli a nemala žiadne informácie o ich spolužití. Nebola svedkom žiadnych vulgárnych nadávok, urážok, vyhrážok obžalovaného voči poškodenej. Nemá vedomosť o tom, že by bol obžalovaný poškodenú sledoval, či izoloval ju od iných osôb, zvlášť členov jej rodiny, nevedela nič o hospodárení v rodine obžalovaného a poškodenej. S poškodenou bola naposledy v kontakte v januári 2018, kedy prišla do materskej školy spolu so svojim bratom pre C. veci. Povedala jej, že partnerský vzťah s obžalovaným sa rieši a opýtala sa jej, či by bola ochotná v prípade potreby svedčiť.

Svedkyňa V. T., učiteľka v Súkromnej športovej materskej škole, ktorú navštevoval maloletý C. na hlavnom pojednávaní vypovedala, že s rodičmi dieťaťa prichádzala do kontaktu často, lebo maloletý bol v jej triede. Na to, že v rodine maloletého sa niečo deje ich upozornila bývalá konateľka (W. V.), ktorá ich požiadala, aby dávali na maloletého lepší pozor. C. mal ťažšiu adaptáciu na materskú školu, lúčenie s otcom bolo emotívne a dojemné, ťažké pre dieťa aj pre otca. Dieťa doprevádzal a pre dieťa chodil častejšie otec, prípadne rodičia spoločne. Obžalovaný pôsobil na pedagógov ako kľudný človek, pri nástupe dieťaťa do škôlky nebol problémový, ale bolo evidentné, že jeho naviazanosť na C. bola veľmi silná. C. informoval svojho otca o všetkom, kedy spadol, kedy ho pri hre udrelo dieťa, kedy sa s iným dieťaťom pohádal. Situácie o ktorých C. informoval svojho otca tento neriešil s učiteľkami, ale s konateľkou, ktorá následne riešila záležitosti s nimi. Na pedagógov nebol drzý, nebola svedkom konfliktu medzi ním a poškodenou, prípadne ním a dieťaťom, s ktorým mal obžalovaný veľmi pekný vzťah. Je pravdou, že k učiteľkám bol obžalovaný odmeraný, avšak nie drzý či arogantný. Keď pre C. prišli obidvaja rodičia, poškodená stála za obžalovaným a obžalovaný bol stále ten, kto si bral dieťa do náručia ako prvý. Dieťa sa mu veľmi potešilo, skočilo mu do náručia a referovalo všetko čo sa udialo v škôlke. Nevie o tom, že by bol obžalovaný zakazoval poškodenej komunikovať s pedagógmi ohľadom dieťaťa, ale konateľka jej povedala, že vo všetkom má informovať otca dieťaťa, nie matku, nakoľko majú medzi sebou problém. Nepočula obžalovaného a poškodenú navzájom komunikovať, poškodená sa jej

na obžalovaného nikdy nesťažovala. C. bol veľmi tiché dieťa, nemal kamarátov, bol samotár a keď sa s ním nejaké dieťa chcelo hrať poslal ho preč. Svoje emócie prejavoval veľmi ťažko. Nechcel sa zapájať do vzdelávacích aktivít, na druhej strane však bol veľmi šikovný, inteligentný. Keď niečo nechcel robiť povedal „poviem to môjmu otcovi a ty uvidíš“. To isté bolo aj so spánkom, keďže otec si neželal, aby dieťa v škôlke spalo. C. sedel na stoličke, zaspával, ale otec povedal, že nemá spať a že má sedieť, C. sa učiteľkám vyhrážal, že povie ockovi keď ho dajú ľahnúť. Otec chodieval pre dieťa okolo 13. hodiny, kedy už ostatné deti spali a C. pospával na stoličke. Vzťah obžalovaného s maloletým vnímal ako prehnaný. Maloletý sa jej nejavil ako týrané dieťa, nikdy si na ňom nevšimla modriny či iné poranenia, bol len veľmi uzavretý, smutný a nekomunikatívny. O situácii doma nerozprával. Stále čakal na svojho otca, bolo to akoby bol v škôlke len z donútenia. C. mala v triede asi jeden rok. Raz otec maloletého oznámil, že nemá plávať, nemá ísť do bazéna. Oznam otca si nevšimla kolegyňa, ktorá v materskej škole pracovala externe a dala C. do bazéna. Keď v ten deň prišiel obžalovaný pre maloletého, tento ho ihneď informoval „ocko, ona ma tam dala, ona ma tam dala a povedal som jej, že jej niečo urobíš“. Následne prišlo dieťa do škôlky až po týždni, vraj ochorelo. Bola z toho aféra, učiteľky to veľmi mrzelo, snažili sa obžalovanému ospravedlniť, vysvetliť situáciu, ale obžalovaný komunikoval len s konateľkou. S poškodenou komunikovala len zbežne keď prišla pre dieťa do škôlky, napríklad o tom, že nastúpila do práce ako učiteľka angličtiny. Maloletý sa na mamku tešil, nežaloval jej tak ako keď pre neho prišiel otec, avšak ich stretnutie nebolo až také intenzívne a emotívne.

Svedkyňa V.. R. M. na hlavnom pojednávaní vypovedala, že v Súkromnej materskej škole športovej na P. X v Košiciach pôsobila ako učiteľka, odtiaľ pozná obžalovaného, poškodenú a ich syna C.. Maloletý po nástupe do škôlky s nikým nekomunikoval a neusmieval sa, čomu ale pedagógovia nepripisovali dôležitosť, keďže prvé dni v škôlke sú pre deti ťažké. Správanie C. sa ale ani neskôr nezmenilo, stále bol tichý, nechcel spať, lebo otec si to neprial, otcovi všetko referoval. Spočiatku vodili dieťa do škôlky obidvaja rodičia, neskôr keď sa matka zamestnala tak dieťa doniesol a v obedňajšom čase ho zo škôlky vybral otec. Otec reagoval niekedy prehnane, veľmi sa o syna bál, keď malý len trošku ochorel, neprišiel do škôlky týždeň. Nič nenasvedčovalo pre to, aby mal maloletý narušený vzťah s otcom či s matkou. Nezdôveroval sa s tým, ako sa správajú rodičia k sebe navzájom a nepopisoval situácie z domáceho prostredia. Nič nenasvedčovalo ani pre to, že by bol otec dieťaťu akýmkoľvek spôsobom ubližoval. V jej prítomnosti rodičia komunikovali a správali sa k sebe normálne, nebola svedkom nejakých mimoriadnych situácií, napríklad ponižujúceho správania obžalovaného voči poškodenej a nevedela o tom, že by mal obžalovaný poškodenej zakazovať komunikáciu s učiteľkami. Poškodenú vnímal ako tichú osobu, obžalovaného ako prehnane starostlivého otca, ktorému zvlášť záležalo na zdravotnom stave dieťaťa. Ona s obžalovaným konflikt nemala. Keď mal nejaký problém, komunikoval s konateľkou V.. išlo o športovú materskú školu, kde bol zaradený trikrát do týždňa bazén, dvakrát do týždňa gymnastika, spoločenský tanec, futbal, golf, k tomu sezónne športy, korčuľovanie a lyžovanie v zime, dopravné ihrisko v lete. Rodičia boli oboznámení s vnútorným poriadkom materskej školy, vedeli o pravidlách a vnútorných predpisoch.

Svedok J.. C. M., bývalý spolužiak a terajší kolega obžalovaného, na hlavnom pojednávaní vypovedal, že v intenzívnejšom kontakte bol s obžalovaným, s poškodenou komunikoval len v rámci návštev v ich domácnosti. Vo vzťahu obžalovaného a poškodenej ani vo vzťahoch medzi rodičmi a maloletým si nevšimol nič zvláštne. Podľa neho bolo v rodine všetko v poriadku, obžalovaný sa správal k poškodenej normálne, tak ako je to bežne v rodine. Až v januári 2018 sa mu zdôveril s tým, že 01.01.2018 od neho odišla manželka, neskôr mu povedal o obvinení z psychického týrania manželky. Obžalovaný sa mu na manželku nikdy nesťažoval. Obžalovaný neuprednostňoval kolegov a spoločenské akcie pred rodinou. Boli spolu zopárkrát v kine, ale nie preto, aby sa obžalovaný vyhol nejakej príležitosti v rodine. Kino bolo vždy plánované vopred, obžalovaný sa musel doma poradiť s poškodenou, pred kinom nakúpil a ponáhlal sa s inými povinnosťami, aby vôbec kino stihol. Ani od tretej osoby nemal informáciu o tom, že by v rodine obžalovaného a poškodenej bol nejaký vážny problém. Len od obžalovaného vie, že maloletý vymkol poškodenú na balkóne a aby do budúca predišli obdobnej situácii, zabezpečil do bytu kamery. Sám nie je otcom, preto obžalovaného ako otca hodnotí s rezervou ako prehnane citlivého a pri chorobách príliš starostlivého. Raz šiel s obžalovaným pre poškodenú a maloletého do parku P. Maloletý bol v aute rozháraný, mykal rukami a trafil poškodenú do tváre. Zareagovala tak, že udrela dieťa po tvári, do oka. Obžalovaný sa jej opýtal, či to bolo potrebné takto riešiť. Neskôr poškodená s maloletým z auta vystúpili.

Svedok Q. B., otec obžalovaného, odoprel na hlavnom pojednávaní vypovedať, a pretože o takejto možnosti bol poučený aj v prípravnom konaní a nevyužil ju, bola v súlade s ustanovením § 263 ods. 4 Trestného poriadku prečítaná zápisnica o jeho výsluchu z prípravného konania. Do tejto svedok uviedol, že vzťah svojho syna a nevesty vnímal od začiatku ako nerozumný, jednak kvôli vekovému rozdielu a jednak vzťahu učiteľka a žiak. Spočiatku keď poškodená obžalovaného riadila a on ju vo všetkom ako jej žiak počúval, bolo všetko v poriadku. Potom prišlo obdobie kedy žiak odmietol počúvať požiadavky a príkazy učiteľky a začali problémy. V júli 2017 zrušil obžalovaný poškodenej prístup k spoločnému účtu a žiadal ju, aby si vytvorila svoj vlastný účet. Dôvodom bolo, že vyčerpala z účtu peniaze tak, že nezostalo na splátku hypotekárneho úveru. Keď si poškodená zriadila vlastný účet, na tento jej bola poukazovaná výplata a zároveň jej na účet obžalovaný každý mesiac posielal nejakú čiastku, za obdobie od júla do decembra 2017 to bolo cca tritisíc eur. Pokiaľ mal obžalovaný ku konaniu poškodenej nejakú pripomienku, ak ju na niečo upozornil, napríklad, aby dala variť zemiaky na stupeň 2, lebo na stupni 7 jej opakovane vyvrelí, bolo to poškodenou vnímané ako psychické šikanovanie, týranie. Syn sa mu na svoju manželku nesťažoval. Poškodená vravievala, že sa prehnane stará o syna, že keď mal v noci teploty meral mu ich každé dve hodiny, že v škôlke zakázal maloletému plávanie s tým, že ho bolia uši, ponižovalo ju, že lieky dávkoval synovi len on. Raz mala poškodená požiadavku, aby obžalovaný absolvoval nejaké psychologické vyšetrenie. Zišli sa rodičia obžalovaného i poškodenej a dohodlo sa, že obžalovaný podstúpi vyšetrenie u psychológa. Psychológ písomne potvrdil, že nemá žiadne psychické problémy. Nevie o tom, že by mal obžalovaný úzkostné správanie a depresie. Nič mimoriadne si nevšimol ani v rámci návštev obžalovaného a poškodenej u nich ako rodičov v B., kde zostávali pravidelne aj na noc zo soboty na nedeľu. Poškodená sa v rámci týchto návštev tvárila neutrálne, s obžalovaným sa nehádala. U nich mali také výhody, že po celú dobu sa ich veci prali tam, u nich sa aj kúpali, aby doma šetrili vodou. Obžalovaný nechcel chodiť k rodičom poškodenej do B. W., nakoľko tam nemali také výhody a pohodlie ako u nich, kde mu vyhovoval ich systém varenia, atď.. Nevie kto rozhodoval o tom, kedy a ako dlho boli na návšteve u rodičov poškodenej. Jemu iba oznámili že tam idú, kedy sa vrátia pre potraviny a svoje veci a odídu do Košíc. Zásobovali domácnosť obžalovaného a poškodenej ovocím, zeleninou, vareným jedlom aj na dva dni. Po odchode poškodenej zo spoločnej domácnosti v januári 2018 zablokoval obžalovaný mobilný telefón poškodenej, jej matky, otca a netere. Karty v ich mobilných telefónoch totižto boli na meno obžalovaného. V domácnosti obžalovaného a poškodenej, konkrétne v obývačke a v detskej izbe videl kamery, ktoré boli nainštalované z dôvodu bezpečnosti. Nevie nič o tom, že by bol obžalovaný poškodenú odpočúval, prípadne cez spomenuté zariadenia sledoval. Obžalovaný nosieval maloletého do materskej školy, poškodená chodila ráno do práce taxíkom. Aj popoludní chodil pre dieťa do škôlky obžalovaný. Nikdy nepočul, že by sa bol obžalovaný vyhrážal svojej manželke fyzickou likvidáciou, nevidel že by na ňu bol fyzicky zaútočil. Neverí tomu, že by sa bol takto, prípadne inak neprimerane správal voči svojej manželke, ktorú veľmi ľúbil a bol schopný urobiť pre ňu všetko, zastával sa jej pred jej vlastným otcom i inými osobami. Po odchode poškodenej zo spoločnej domácnosti v januári 2018 zatelefonoval dňa 06.01.2018 k jej rodičom do B. W.. Otcovi poškodenej Q. W. navrhol, aby sa stretli a vydiskutovali si situáciu tak, ako pred dvoma rokmi v byte na S. ulici v Košiciach. W. sa k tomu nechcel vyjadriť a odovzdal telefón poškodenej. Táto stretnutie odmietla a podala na obžalovaného trestné oznámenie, čo ho veľmi prekvapilo. Jemu napísala list, v ktorom ho požiadala o uvoľnenie dvojizbového bytu na Q. triede, ktorý vlastní s manželkou, aby v tomto mohla s maloletým C. bývať. Písala, že v prípade, ak jej dajú do nájmu byt, nebude žiadať od obžalovaného manželské výživné a umožní im stretávať sa s vnukom C. vo väčšom rozsahu. Odpovedal jej, že byt je prenajatý a tento jej postup vyhodnotil ako vydieranie. Vzťah medzi obžalovaným a jeho synom C. vníma ako obojstranne veľmi dobrý. Obidvaja plačú keď sa v nedeľu večer lúčia, C. nechce ísť spať k mamke. Obžalovaný však rešpektuje rozhodnutie súdu ohľadom styku s maloletým, tiež ohľadom príspevku na výživu, nad rámec ktorého nakupuje synovi potrebné veci.

Svedkyňa K. B., matka obžalovaného, odoprela na hlavnom pojednávaní tak, ako aj predtým v prípravnom konaní, vypovedať.

Znalkyňa z odboru Psychológia W. M. C., W. vyšetřila poškodených V. V. B. a maloletého C. Q. B. v prípravnom konaní ako prvých, následne obžalovaného a výsledky získané v procese diagnostiky v nadväznosti na informácie získané zo spisového materiálu odprezentovala v znaleckých posudkoch a v zhode s nimi aj v rámci výpovede na hlavnom pojednávaní.

V znaleckom posudku č. 11/2018 zo dňa 08.02.2018 uzavrela, že psychologickým vyšetrením poškodenej V. V. B. boli diagnostikované rozumové schopnosti a celkový intelekt v pásme nadpriemeru. Jej pamäťové schopnosti zodpovedajú intelektu, ako aj celkovému kognitívnemu aparátu vo fáze

vštepovania použitého materiálu na úrovni nadpriemeru, vo fáze vybavovania prijatého materiálu a schopnosti ho použiť na úrovni nadpriemernej, vysoko použiteľnej v trestnom konaní. Opisuje skutok podľa jej vlastného subjektívneho cítenia tak, ako sa stal a ako ho vnímala. U poškodenej ide o osobnosť neurostabilnú, vyváženú, bez tendencie k sociálnej žiadúcnosti javiť sa v lepšom svetle, extrovertovanú, s nízkym skóre vo faktore psychotizmu. Dokáže správne vnímať a dokáže prežité udalosti aj správne interpretovať, nemá tendencie ku klamstvu, k fabulácii, k fantázii a skresľovaniu prežitých udalostí. Nízke L-Iží skóre a nízka neurolabilita korešponujú so stabilnou a vyrovnanou osobnosťou poškodenej. V afektívnej zložke je prítomná úzkostná depresívna symptomatika, ktorá je prejavom znakov zníženého sebahodnotenia, napätia, opustila domov, odišla s dieťaťom k rodičom, nakoľko všetko sa jej javilo ako vážna situácia. Prežívanie poškodenej vo vzťahu k správaniu sa obžalovaného, ktoré malo dlhodobý, opakovaný priebeh s vysokou intenzitou, mali za následok, že poškodenej bola diagnostikovaná vysoká miera subjektívne vnímaného stresu, na škále od 1 do 10 v hodnote 10. Má prejavy úzkostno-depresívnej povahy, znížené vnímanie self-konceptu vnímania vlastnej osoby, prejavy zníženého sebahodnotenia. Počas obdobia situácií domáceho násillia sa nebránila aktívne, jej verbálny prejav nesúhlasu so správaním obžalovaného nebol zo strany obžalovaného akceptovaný. V záujme zachovania pokoja v domácnosti, v ktorej bolo aj maloleté dieťa, neoponovala a nebránila sa sankciami a správaniu obžalovaného. V danej sociálnej interakcii a sociálnom kontexte bola pasívny prijímateľ. V klinickom interview hodnotila vzťahy v rodine ako vysoko patologické, nevyrovnané, konfliktné a dlhodobo neriešené, s výnimkou psychologickéj intervencie v rámci manželského poradenstva, no bez výsledku v zmene správania sa obžalovaného voči jej osobe. K vyostreniu vzťahov medzi poškodným a obžalovanou došlo po narodení dieťaťa. Správanie obžalovaného voči maloletému vnímala poškodená ako hyperprotektívne, ochrannárske, nad rámec potrieb maloletého dieťaťa. Mala pocit, že obžalovaný dieťa nadmerne pozoruje, izoluje, obmedzuje v kontakte s rovesníkmi, kontroluje jeho sociálne prostredie v materskej škole, a to neprimeraným spôsobom. Správanie sa obžalovaného k jej osobe počítavala ako stresujúce, vyvolávajúce obavy a po dlhodobom nepriaznivom sociálnom tlaku na jej osobu sa to pretransformovalo do jej psychického komfortu v zmysle, že má vysoko nadpriemernú hodnotu v škále objektívne, ako aj subjektívne vnímaného stresu, diagnostikované depresívne a úzkostné tendencie. Boli jej diagnostikované dispozičné faktory konštruujúce syndrómy podstatné pre určenie poruchy v spektre afektívnych zmien na úrovni depresívno-úzkostného spektra - znaky týranej osoby. Znalčkyňa objasnila, že týraná osoba musí mať nejaké znaky, minimálne úzkosti, depresie, sklúčenosti, subjektívne vnímaného stresu, strachu, obáv, pričom v reálnom čase poškodená aj takto vystupovala, mala všetky tieto znaky. Zvýraznila však, že ide o neurostabilnú osobnosť, čiže vnímanie, ktoré je transformované cez túto osobnosť, nie je patologické. Pri odstavení od stresov môže poškodená v krátkom čase nadobudnúť profil normálnej osobnosti bez akýchkoľvek symptómov stresu, depresie, lebo keď ten pocit spôsobuje človek s ktorým osoba žije a tá osoba je zrelá, stabilná osobnosť po odstavení od stresu sa s tým rýchlo vyrovná. Subjektívne vnímanie stresu a napätia bolo v stupni škály od 1 do 10 namerané v hodnote 10, znalčkyňa upozornila, že takto bolo namerané v štádiu kedy poškodená opustila domácnosť, čo je vysoko stresová situácia. Zmena životného prostredia je druhým, po úmrtí blízkej osoby, najstresovejším faktorom, nakoľko ide o narušenie celkového spôsobu bežného života. Pri posudzovaní poškodenej čerpala znalčkyňa informácie o nej a jej spôsobe života od poškodenej, jej brata a jeho manželky. Nemala k dispozícii procesnú výpoveď obžalovaného a ani iných osôb z jeho prostredia. Podľa znalčkyne rodina, ktorú tvorili obžalovaný, poškodená a ich maloletý syn, bola iná rodina, ale nebolo to patologické. Zo svojich primárnych rodín majú osoby zaužívanú napríklad mieru hygieny domácnosti, potravín, vlastného tela. To boli veci, na ktorých sa obžalovaný a poškodená nevedeli zhodnúť už v primáre. Veľké výkyvy boli medzi nimi aj v stravovacích návykoch a v oblasti akceptácie domácich zvierat v domácom prostredí, kde niektorí ľudia to akceptujú, sú vášniví chovatelia, iní to nedokážu akceptovať. Na pomery poškodenej bol obžalovaný prehnane hygienicky náročný. Rozdiel bol aj v tom, že obžalovaný netoleroval domáce zvieratá, ani prístup dieťaťa k nim. V takomto prípade mohol zvýšený sociálny tlak vyvolať úzkostno-depresívne ladenie u poškodenej. Tri mesiace sociálneho tlaku a vnímanie toho, že osoba sa necíti komfortne, môže u jedinca spôsobiť takúto úzkostno-depresívnu symptomatiku. Po polroku sa už dá hovoriť o chorobe, ktorá musí byť liečená. Poškodená a obžalovaný neboli schopní komunikovať, kedy sa nedalo už nič iné urobiť, len odísť. K úzkostno-depresívnemu ladeniu poškodenej však mohli prispieť aj členovia jej rodiny, alebo rodiny obžalovaného, prípadne iné sociálne vplyvy. Poškodená mala priestor na to, aby sa presadila vo vzťahu s obžalovaným, má na to intelekt. Uvedené sa dá skonštatovať aj z priebehu vzťahu so študentom, ktorý si dokázala obhájiť, bola to jej pribojnosť, bola sebaapresadzujúca sa žena, nesubmisívna. To, čo neskôr zažívala doma zo strany obžalovaného, vnímala ako stres a v takom prípade ide osoba do asertivity až do agresivity, alebo sa podvolí a ide o úzkosti. Stále mala na výber čo urobí. Spočiatku bola dominantná, potom menila správanie,

nerozprávala o svojich problémoch, bola úzkostná, ale nie je to jej pôvodná charakteristika. Znalkyňa na hlavom pojednávaní ďalej vyjadrila názor, že sociálny tlak zo strany obžalovaného bol prítomný, avšak všetko je to o subjektívnom vnímaní, bolo to o vyhodnotení poškodenej, ktorá chcela sama ísť do úzkostného módu. Sú ženy, ktoré sa v obdobných situáciách zachovávajú úplne inak a v celom procese vývinu vzťahu správajú sa konštantne a nenechajú to dôjsť do takého štádia. Poškodená má osobnostné predpoklady a vlastnosti pre to, aby zvládla sociálny tlak zo strany obžalovaného bez toho, aby došlo k úzkostiam a depresiám. Je stabilná a vyvážená osobnosť, nemá známky lability. Už po jej odchode z domácnosti nastúpila direktivita z jej strany, presne vedela čo má robiť, ako sa oslobodiť od tlaku a podobne. Na základe skúseností z dlhoročnej znaleckej činnosti znalkyňa vyvodila názor, že týraná osoba nemá tendencie vrátiť sa do prostredia, kde došlo k týraniu, má tendenciu z takéhoto prostredia utekať. Daný prípad vyhodnotila ako nezvládnutú manželskú krízu v zmysle nedokonalnej komunikácie, ktorá vznikla pri narodení dieťaťa do rodiny. Niektoré rodiny takúto novú situáciu zvládnu, niektoré nie a prehĺbia sa názorové rozdiely, partneri si nedokážu nájsť systém fungovania a v takýchto prípadoch je lepšie rozdeliť sa. Znalkyňa sa na hlavom pojednávaní oboznámila s listom, ktorý dňa 24.05.2019 napísala poškodená obžalovanému, z obsahu ktorého vyplynulo, že sa nechce rozviesť, chce zachrániť rodinu, prekonať manželskú krízu a vzájomne si odpustiť. Opätovne vyjadrila názor, že nešlo o týranie poškodenej obžalovaným, ale o manželskú krízu, ktorá sa mala riešiť na inej úrovni, nie trestno-právnej. Poškodená od začiatku pociťovala subjektívne príkorie, z ktorého až ochorela do úzkostno-depresívnej symptomatiky. V kontexte listu jej vzťah a city k obžalovanému sú hlboké, po odluke s obžalovaným pociťuje jej vlastné správanie ako chybné, pravdepodobne ak by sa dal vrátiť čas, tak by to neriešila takým štýlom a záležitosť by sa neocitla na trestnom súde. V čase vyšetrenia poškodenej znalkyňa nezistila také príznaky psychických porúch či chorôb, ktoré by vyžadovali posúdenie jej zdravotného stavu psychiatrom.

Psychologickým vyšetrením maloletého C. Q. B. znalkyňa zistila, že ide o dieťa nadpriemerne inteligentné, osobnostne nezrelé, sociálne stigmatizované. Na vyšetrení bol bez emocionálneho prejavu a obvyklých reakcií emocionálnej a sociálnej oblasti pre dieťa v jeho vývinom štádiu. Cielene a jasne popísal domácu situáciu ako stav kedy sa rodičia medzi sebou hádali, otec dával mame tresty, lebo mama ho nepočúvala. Všetko riadil a ovládal otec, ktorého musí počúvať aj on, tiež dedko a babka. Správanie obžalovaného voči jeho osobe nepopísal negatívne. Z inštrukcie kresby rodiny je zrejmé, že ide o rodinu izolovanú, sociálne deprivovanú, odlišujúcu sa v bazálnych rodinných väzbách a vzťahoch. V čase vyšetrenia maloletého bolo pre znalkyňu obtiažne vyjadriť sa k tomu aké stopy na psychickom a fyzickom zdraví zanechajú prežitie situácie z prostredia jeho primárnej rodiny. Znalkyňa neodporučila vylúčiť maloletého vyšetrovateľom.

Na hlavom pojednávaní sa znalkyňa vyjadrila k úrovni materskej školy a úrovni výchovno-vzdelávacieho procesu v materskej škole, ktorú navštevoval maloletý C.. Uviedla, že v tom čase si na Slovensku mohol zriadiť materskú školu každý kto na to mal peniaze a urobil projekt. Skupina ľudí okolo W. V. si urobila projekt, kde po rekonštrukcii budovy začali viesť predškolské zariadenie, začali proces výuky detí bez toho, aby boli zaradení v sieti systému škôl. V tom čase to síce nebolo nevyhnutné, zákon to neukladal, avšak nebolo v poriadku ak sa zopár ľudí zhodlo na tom, že si založia materskú školu, v ktorej urobia napríklad infrasaunu, bazén, vyrúbia vysoké školné. Rozhodujúce boli peniaze klientov a teda keď prišlo do materskej školy dieťa choré alebo znevýhodnené, nedbali na zdravie detí, do zariadenia prijímali aj choré deti. Ešte v zárodku bola oslovená, aby pomohla tomuto projektu zriadenia materskej školy. Pýtala sa na personálne osadenie a zistila, že tam nebol nikto kto by mal pedagogické vzdelanie. Následne ako psychologička riešila veľa problémov v tomto zariadení.

V znaleckom posudku č. 38/2018 zo dňa 30.04.2018 W.. M. C., W.. uzavrela, že celkový intelekt a rozumové schopnosti obžalovaného sú situované do pásma priemeru, rovnako tak aj pamäť, aj vo fáze vybavovania prijatého materiálu a schopnosti ho použiť je na úrovni priemernej, použiteľnej v trestnom konaní. Osobnostne je obžalovaný neurostabilný, vyvážený, bez tendencií k sociálnej žiadúcnosti, bez tendencie javiť sa v lepšom svetle. Je extrovertovaný, s nízkym skóre vo faktore psychotizmu. Odchýlky v afektívnej oblasti zistené neboli. Na báze vyšších citov a morálnych noriem má jasne ukotvené spoločenské pravidlá, hodnoty ako aj systém spoločenských konvencií, ktoré rešpektuje a vo svojom spôsobe života aktívne realizuje. U obžalovaného neboli zistené patologické ani zvýšené hodnoty v žiadnej oblasti agresivity, teda vo verbálnej ani fyzickej. Ide o neagresívny typ osobnosti. V záťažových a konfliktných situáciách má vysokú mieru frustračnej tolerancie, stres znáša pomerne dobre, vie ho vyhodnotiť bez výrazných emocionálnych prejavov, ktoré by mali za následok jeho stratu kontroly, či neadekvátnej reaktivity na okolie. Dokáže správne vnímať a vyhodnotiť situáciu. V čase vyšetrenia aj svoju partnerku vnímal ako manželku a matku svojho dieťaťa, s ktorou majú rovnaký cieľ,

vychovať dieťa. Bol prekvapený z výpovedí poškodenej a svedkov z jej rodiny, podľa neho nepáchal zlo tým, že chcel mať v rodine poriadok. Jeho vzťah k synovi je vysoko pozitívny, má vytvorené väzby na základe poznania dieťaťa, venoval sa mu, mal systém výchovy. U obvineného neboli zistené motivačné impulzy z pozadia, ktoré by mali zásadný vplyv na jeho konanie, jeho výpoveď či celkový spôsob obvyklého reagovania na podnet v bežnom živote. Z komplexnej psychologickkej diagnostiky a procesu znaleckého dokazovania nevyvstala potreba skúmať duševný stav obžalovaného. Na hlavnom pojednávaní znalkyňa v nadväznosti na zistenie, že obžalovaný nevedel o tom, že ubližuje poškodenej prípadne jej rodine a že z celého trestného konania bol prekvapený uviedla, že keď poškodenej po jej odchode z domácnosti na sms odpísal „vidíš ako som dopadol ja sám, že ja som najzbytočnejší“, a teda nepoprel, že jej ubližoval, vyhodnotila, že obžalovaný sa tou sms na jednej strane poďakoval za spoločný život, určite sa ale cítil byť zbytočný keď zostal sám v byte, kde predtým vychovával syna. Zároveň bol racionálny v tom, že podal žiadosť o rozvod. Keď obžalovaný nepoprel, že poškodenej povedal, že je zbytočná a že by mala radšej zomrieť, nie je zrejmé, či to bolo uvedené ako vyhrážka alebo zúfalstvo, keďže v živote sa stávajú situácie kedy je niečo hraničné a povie aj to čo by sme nechceli. Človek však nemôže byť tak vzťahovačný a ponárajúci sa do slov, nedá sa takto vo vzťahu fungovať. Vo vzťahu k tomuto vyjadreniu obžalovaného ide len o vytiahnutý fragment z niečoho, pričom dôležitý je kontextuálny rámec, ktorý poznajú len obžalovaný a poškodená. V nadväznosti na uvedené znalkyňa opäť zdôraznila, že nie je možné, aby týraná osoba napísala list, ako to urobila poškodená 24.05.2019 a adresovala ho obžalovanému.

Akceptujúc názor odvolacieho súdu tak, ako už bolo vyššie v odôvodnení tohto rozsudku uvedené, pribral súd do konania novú znalkyňu v odbore Psychológia, odvetvie Klinická psychológia detí, Klinická psychológia dospelých, Psychológia sexuality V. R. R., ktorá v znaleckom posudku č. 48/2020 zo dňa 18.01.2021 uzavrela:

Vo vzťahu k osobe poškodenej V. V. B., že jej rozumové schopnosti a celková intelektová úroveň je ľahko nadpriemerná, osobnosť je menej zrelá, s histriónskymi črtami, v správaní je direktívnejšia, so snahou o dominanciu vo vzťahoch, potrebou kontrolovať sociálneho partnera, presadzovať svoje, menej zrelo sa orientovať a vnímať celú sociálnu oblasť vzťahov, kde sa javí ako celkovo nevyzretá, s prvkami infantility. V rámci povahových čŕt sú prítomné panovačnosť, rigidita a konfliktnosť. Jej prežívanie je napäté, nespokojné, cíti sa často frustrovaná, je zlostná, zlyhávajú osobnostné mechanizmy kontroly, nevie sa situáciám zrelo prispôbiť, vníma vinníka mimo seba, nemá na seba zrelý náhľad. Jej pamäťové schopnosti sú bez porušenia v jednotlivých zložkách a bez konfabulácií. Jej všeobecná schopnosť poskytnúť vierohodnú výpoveď je vcelku primeraná. Má zodpovedajúce psychické predpoklady k objektívnemu vnímaniu, zapamätaniu a vybaveniu si prežitých udalostí. V danom prípade motivácia a jej osobnostné rysy nevyklučujú nadsadzovanie a zveličovanie udalostí týkajúcich sa jej osoby a jej prežívania. Vo vzťahu k motivácii je to viera, rozvod ako riešenie bol pre ňu dlho neprípustný, rozhodnutie a reálny odchod bol mimoriadnou záťažovou situáciou. Keďže si svoje rozhodnutie potrebuje sama pred sebou ustáť, môže to viesť k tomu, že manželstvo popisuje nadmerne subjektívne. Hodnoty L-Iží skóre tiež svedčia pre to, že v situáciách kedy má popisovať seba, bude podávať skreslené, vylepšené obrazy. V čase znaleckého vyšetrenia nielenže nevykazovala znaky týranej osoby, ale aj jej osobnostná štruktúra týranie a polohu týranej osoby vo vzťahu skôr vylučuje. Sama sa snaží o asymetriu vo vzťahoch, najmä v jej prospech, so snahou o kontrolu. V tomto ohľade sa výpoveď poškodenej vo vzťahu k týraniu javí ako psychologicky nepravdepodobná. Obžalovaného vnímala na začiatku vzťahu ako stabilného, súčasne sa ho však snažila „prevychovať“. Na druhej strane však uvádzala, že vnímala jeho labilitu, ktorú sa snažil maskovať dominanciou. Nezrelé párové spolužitie poškodenej s obžalovaným neuchopilo zrelo role partnerov a rodičov súčasne. Aj napriek tomu, že postupne vnímala obžalovaného ako obmedzujúceho, citovo vydierajúceho partnera, želala si obnovu manželstva a urobila pre to aktívne kroky, opäť v nezrelom spôsobe prevedenia - „kolegyne mi pomáhali písať list“. Aktuálne vo vnímaní obžalovaného pretrváva u poškodenej hnev. v čase, kedy mal byť skutok spáchaný mala k obžalovanému disfunkčný partnerský vzťah, ambivalentný, nevyrovnaný. Vzťah obžalovaného k synovi vnímala ako hyperprotektívny, úzkostlivý, obmedzujúci syna v spontánnych potrebách a prejavoch. Prekážalo jej správanie obžalovaného k synovi, hnevala sa na jeho pravidlá, tiež jej prekážalo, že bol neochotný, či až neschopný prispôbiť sa aj jej, vnímať jej hodnotu a názory. Aktuálne racionálne akceptuje vzťah otca a syna, styk medzi nimi sa realizuje. Dodnes však vníma správanie obžalovaného voči nej ako negatívne už len tým, že odmieta sebakriticky napr. uznať svoje správanie a ospravedlniť sa. Nevykazuje znaky narušenia alebo zhoršenia psychickej kondície. Pokiaľ pociťuje v súvislosti so stretnutím s obžalovaným vyššiu mieru intrapsychického napätia, ako to sama uvádza, ide o prechodnú reaktívnu symptomatológiu. Konanie obžalovaného a následné reakcie a

správanie poškodenej voči obžalovanému vykazuje známky disharmonickej rodiny s vysokou mierou pasívnej agresivity, hádok, napätia. Bol to stret dvoch nezrelých osobností, každý so svojou osobitou povahovou výbavou. Poškodená netrpí psychickou poruchou a nie je predpoklad, že by v čase kedy mal byť spáchaný trpela závažnejším psychickým ochorením. Nie sú prítomné indície pre psychiatrické vyšetrenie duševného stavu poškodenej.

Vo vzťahu k osobe maloletého poškodeného C. Q. B. znalkyňa ustálila, priemerné intelektové schopnosti bez predpokladu, že v čase kedy mal byť spáchaný skutok by boli nápadne iné. Primerane chápal čo sa okolo neho dialo, dokázal správne interpretovať a reprodukovat' udalosti, v zhodne so svojou vývinovou zrelosťou. Jeho osobnostná štruktúra sa len vyvíja, avšak už je možné sledovať vývoj neurotickým smerom. Je vysoko pravdepodobné, že negatívne skúsenosti najmä vo vzťahu k disharmonickému, konfliktnému manželstvu jeho rodičov, ovplyvnia jeho osobnostnú štruktúru. Aktuálne je v popredí narušený sebaobraz dieťaťa, ostražitosť vo vnímaní okolia, vyladenosť sledovať sociálneho partnera a jeho spokojnosť a pohotovosť k úzkostnejšiemu spracovávaní okolitých podnetov pri celkovo priemernom intelektu. Celkové pamäťové schopnosti maloletého sú primerané, intaktné, nenarušené vo svojich troch zložkách. Čo by sa v pamäťovom výkone maloletého v spojitosti s údajným skutkom mohlo vyskytnúť sú úzkostné flashbacky ako prejav psychotraumy, ktoré však neudávajú rodičia ani prvá znalkyňa a neobjavujú sa v zdravotnej správe pedopsychiatra ani v poslednom klinickom a testovom obraze. Všeobecná schopnosť objektívne vypovedať je zachovaná. Aktuálna výpoveď maloletého sa javí ako vierohodná, bez snáh zveličovať alebo zatajovať, mnohé udalosti si však pamätá len matne a prikláňa sa k tomu, ako mu situáciu podáva matka (vzhľadom na vek je ľahko ovplyvniteľný). O predmetnej veci vypovedal tak, že týranie zo strany otca v zásade znegoval. Ako dieťa vypovedal o matrimoniálnej kríze s množstvom pasívnej agresivity na oboch stranách. Vo výpovedi maloletého sa objavujú prvky otcovej obsedantnosti, neflexibility, nedostatku prispôsobivosti, matkinej emočnosti, zlosti, situačného zúfalstva, preberanie pocitov matky a stotožňovanie sa s nimi. V súčasnosti oboch rodičov vníma pozitívne, oboch ich má rád. Aj keď detsky popisuje isté výhrady, v zásade je jeho vnímanie a postoj k rodičom pozitívny, bez známok úzkosti, či vnímaného ohrozenia. počas spoluzitia v jednej domácnosti vnímal ako sa rodičia hádali, ocko bol nespokojný, mama často plakala. Ako tresty vnímal bitku, ale bitku na vlastné oči nikdy nevidel, z toho, že mama plakala usúdil, že ju ocko asi bije. Maloletý trpel najmä konfliktami medzi rodičmi, nie samotným konaním obžalovaného voči nemu. Nadmerná starostlivosť a obavy otca o zdravie a bezpečnosť syna mohla spôsobovať len obmedzovanie maloletého v detsky spontánnych prejavoch. V čase vyšetrenia maloletý netrpel psychickými poruchami.

Vo vzťahu k osobe obžalovaného Bc. Q. B. znalkyňa uzavrela, že jeho rozumové schopnosti a celková intelektová úroveň je ľahko nadpriemerná. Je sociálne dištancovaný typ človeka, emocionálne stiahnutý, málo srdečný, s popieraním agresívnych impulzov, málo spontánny. Má problémy s autoritami, neznáša konvencie spoločnosti, má svoje jasné pravidlá, do ktorých si nenechá zasahovať, nemá vnútorný záujem o mienku a postoje druhých. V párovom spoluzití je najproblémovjšia črta neochota vnímať potrebu kompromisov. Je emočne nezrelý, naivnejší, so zníženou flexibilitou, kľčovitou a neistotou v správaní a nezrelými a obsedantnými črtami. Pamäť nie je porušená. Jeho všeobecná schopnosť poskytnúť vierohodnú výpoveď je primeraná. Motivácia obžalovaného vyhnúť sa trestu môže spôsobovať horší náhľad na mieru svojej spoluzodpovednosti na vzniku matrimoniálnej krízy a jej riešenia. Samotné L-Izi skóre má v norme. Nevykazuje znaky agresora, resp. osoby, ktorá má potenciál hrubo nerešpektovať hranice a potreby iného, alebo vedomo spôsobovať utrpenie. Vo vzťahoch funguje ťažkopádne, vyhýbavo, má problémy s vytvorením emočnej intimity. Sklony k agresívnemu správaniu obžalovaný nemá. V teste agresivity dosahuje veľmi nízke hodnoty. Priame agresívne správanie voči okoliu je psychologicky nepravdepodobné, čím nie sú vylúčené pasívne formy správania, formy nátlaku na to, aby sa veci diali podľa neho. Osoby poškodených vnímal ako svoju najbližšiu rodinu, ku ktorým sa správal v súlade so svojimi povahovými vlastnosťami. Aj v súčasnosti má úprimný citový vzťah k synovi, poškodenú aktuálne prežíva ako zdroj problémov v svojom živote, zdroj možného ohrozenia do budúcnosti, snaží sa jej vyhýbať. Spočiatku ju vnímal ako niečo zakázané (učiteľka), ale veľmi rýchlo ako nátlakovú osobu. Cítil sa využívaný, vyrušovala ho povaha a temperament manželky a jej rodiny. U obžalovaného neboli diagnostikované žiadne psychické ťažkosti, netrpí psychickými poruchami a nie je prítomná indikácia na psychiatrické vyšetrenie.

V znaleckom posudku ČES: PPZ-KEU-KE-EXP-2018/392 Kriminalistický a expertízny ústav PZ po skúmaní v odbore Prírodovedného skúmania a kriminalistickej identifikácie uzavrel, že krátka strelná, palná, opakovaná zbraň revolver zn. Zoraki (Atak Arms), model Streamer R1-C3, kaliber 6 mm ME Floret, výrobné číslo 0817-000790 a krátka expanzná zbraň, turecká samonabíjacia pištoľ zn. Zoraki, model 914, kaliber 9 mm P.A.K., výrobné číslo 10126010, ktoré boli zaistené u obžalovaného, sú

spôsobilé strel'by a to za použitia nábojov, ktoré boli takisto u obžalovaného zaistené. Podľa platného zákona o strelných zbraniach je označený revolver určený na strel'bu nábojmi typu Flober, ide o zbraň kategórie D, rovnako tej istej kategórie je aj expanzná pištoľ. Na preskúmaných zbraniach neboli vykonané nedovolené úpravy.

Znalecký posudok č. 14/2018 vypracovaný dňa 01.05.2018 znalcom v odbore Kriminalistika, odvetvie Kriminalistická informatika, kriminalistická fotografia Q.. J.. T. S. popisne a fotograficky dokumentuje mobilné telefóny, wifi kamery, externé disky, USB kľúče, CD-DVD a notebooky vydané obžalovaným a mobilný telefón vydaný poškodenou. Znaleckým skúmaním predložených predmetov neboli zistené obrazové alebo zvukové súbory, ktoré by boli vznikli bez vedomia zaznamenávanej osoby, nebol zistený zásah do prevádzky mobilného telefónu poškodenej s mobilmi obžalovaného, ani iné konkrétne skutočnosti, ktoré by mohli súvisieť s predmetnou vecou.

Na hlavnom pojednávaní boli prečítané listiny:

Zápisnica o vykonaní domovej prehliadky z ktorej je zrejmé, že k prehliadke bytu č. XX na 5. poschodí obytného domu na H. č. X v Košiciach bolo prikročené dňa 13.02.2018. Pri domovej prehliadke, priebeh ktorej bol aj fotograficky zadokumentovaný, vydal obvinený dobrovoľne veci, ktoré boli následne preskúmané, ako o tom vypovedajú ostatné dva vyššie spomenuté znalecké posudky.

Zápisnica o vykonaní prehliadky iných priestorov a fotodokumentácia z nej svedčí o tom, že 13.02.2018 bola vykonaná aj prehliadka vozidla Hyundai Tuscon bielej farby, EČV: TV XXXDK zaparkovaného v nadzemnej garáži na H. č. 2, státie č. 3. Pri prehliadke boli obžalovaným vydané dve veci, mobilný telefón zn. Nokia so SIM kartou a USB kľúč, ktoré boli taktiež podrobné znaleckému skúmaniu.

Zápisnica o vydaní veci zo dňa 16.02.2018 vypovedá o tom, že poškodená vydala pre účely znaleckého skúmania svoj mobilný telefón zn. iPhone 8 so SIM kartou a čiernym koženým krytom.

Potvrdenie o vrátení veci vypovedá o tom, že poškodenej bol jej mobilný telefón s príslušenstvom vrátený 04.06.2018 (v znaleckom posudku č. 14/2018 ako predmet č. 26).

Predložila poškodená v prípravnom konaní:

Správa Detskej psychiatrickej liečebne, n.o. Hraň z vyšetrenia maloletého C. Q. B. zo dňa 08.01.2018, v ktorej bol konštatovaný záver: porucha adaptácie na záťažovú situáciu s miernou úzkostnou reakciou F 43.1.

Uznesenie Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 8P/14/2018 zo dňa 25.01.2018, ktorým bolo na návrh obžalovaného nariadené neodkladné opatrenie, ktorým bol obžalovaný zaviazaný platiť na maloletého C. Q. B. výživné vo výške 150,00 € mesačne k rukám jeho matky vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca vopred, počnúc dňom 25.01.2018 a oprávnený stretávať sa s maloletým každý páry týždeň v mesiaci od soboty 09,00 hod., kedy maloletého prevezme v mieste bydliska matky, do nedele 18,00 hod., kedy maloletého odovzdá jeho matke na tom istom mieste.

Úradný záznam spísaný dňa 08.01.2018 na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny Košice, kam sa na predvolanie dostavila poškodená, popísala situáciu v rodine, vyjadrila obavu o svoju bezpečnosť ako aj o bezpečnosť maloletého C. Q., ktorého jeho otec síce nikdy fyzicky netýral, ale neadekvátne vychovával, správval sa voči nemu prehnane ochranársky.

Písomné stanovisko poškodenej k jej návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia na zverenie maloletého do jej osobnej starostlivosti a zákaz priblíženia sa otca k maloletému, ktoré podala na Okresnom súde Košice II 04.01.2018. Vo vyjadrení popisuje situáciu v rodine v deň jej odchodu zo spoločnej domácnosti 01.01.2018 do 03.01.2018.

Prepis sms-správ medzi obžalovaným a poškodenou zo dňa 19.01.2018 a list poškodenej obžalovanému zo dňa 29.01.2018, ktorým vysvetlila dôvody odchodu zo spoločnej domácnosti dňa 01.01.2018, v bodoch popísala prekážky, ktorými jej obžalovaný znemožnil byť jeho manželkou a ak tie dokáže

odstrániť z ich života, dokáže mu ona odpustiť minulosť. Vyjadrila názor, že rozvod neplánovala a neplánuje a za najlepšie riešenie vidí obnovenie spolužitia na nových základoch. Zároveň ho žiadala o oznámenie prekážok jeho lásky k nej, aby mohla aj ona na sebe pracovať.

Prepis mailovej správy, ktorú poškodená zaslala dňa 31.01.2018 obžalovanému a v ktorej vyššie spomenutý list označila ako pokus o zmier a vyjadrila ochotu stretnúť sa s obžalovaným osobne, aby povedal, či je ochotný aktívne pomáhať pri záchrane ich manželstva.

Prepis ďalšej mailovej komunikácie medzi obžalovaným a poškodenou až do 03.08.2018 tvorí taktiež súčasť spisu.

Predložené obžalovaným:

Návrh obžalovaného na výkon rozhodnutia Okresného súdu vo Vranove nad Topľou sp. zn. 8P/14/2018 zo dňa 25.01.2018 z dôvodu, že poškodená mu neumožnila styk s maloletým a oznámila mu, že nebude preberať jeho hovory.

Uznesenie Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 8Nm/3/2018 zo dňa 20.03.2018, ktorým bol nariadený výkon uznesenia sp. zn. 8P/14/2018 zo dňa 25.01.2018 v časti úpravy styku obžalovaného s maloletým.

List poškodenej adresovaný Q. B., otcovi obžalovaného, ktorým ho požiadala o prenájom ich bytu oproti plateniu inkasa z dôvodu, že od septembra 2018 plánovala pokračovať v práci v Košiciach, kde by maloletý navštevoval materskú školu. V opačnom prípade bude nútená požiadať o manželské výživné, nakoľko za možný prenájom jednoizbového bytu v Košiciach by platila 290,00 € mesačne.

Uznesenie Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 6P/12/2018 zo dňa 26.01.2018, ktorým bol zamietnutý návrh poškodenej na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým okrem iného žiadala zákaz styku obžalovaného s maloletým a zákaz priblížiť sa k nej na vzdialenosť menej ako 20 metrov.

Vyjadrenie obžalovaného k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia podaného poškodenou, ktorý považoval za absolútne nedôvodný.

Návrh zo dňa 16.01.2018, ktorým sa obžalovaný na Okresnom súde Vranov nad Topľou domáhal úpravy práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu a nariadenia predbežného opatrenia. Žiadal zveriť maloletého do osobnej starostlivosti jeho matky, jeho zaviazať výživným vo výške 150,00 € mesačne a upraviť styk s maloletým na každý párný víkend od piatku 17,00 hod. do nedele 18,00 hod..

Návrh obžalovaného na rozvod manželstva a úpravu rodičovských práv k maloletému C. Q. zo dňa 12.02.2018.

Export pohybov na bankovom účte obžalovaného v období od 03.08.2017 do 21.12.2017, z ktorého je zrejmé aké sumy obžalovaný prevádzal na účet poškodenej niekoľkokrát mesačne vo výškach od 20,00 € do 500,00 €.

Export pohybov na osobnom účte obžalovaného podľa zvolených vyhľadávacích kritérií dáva prehľad detailov transakcií, ktoré vykonala poškodená cez bankomatovú kartu. Jednoznačne preukazuje, že s finančnými prostriedkami na účte obžalovaného nakladala pravidelne, niekoľkokrát v tých ktorých dňoch.

V priebehu konania na súde boli do spisu zabezpečené listiny:

Rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 8P/14/2018 zo dňa 28.06.2018, ktorým bola schválená rodičovská dohoda v tom, že maloletý C. Q. bol zverený do osobnej starostlivosti matky, otec bol zviazaný platením výživného po 250,00 € mesačne počnúc mesiacom január 2018, dlžné výživné za obdobie od januára do júna 2018 vo výške 600,00 € zaplatiť k rukám matky maloletého do 15.07.2018 a styk otca s maloletým bol upravený na každý párný víkend v roku od piatku od 17,00 hod. do nedele do 18,00 hod., každý nepárny rok počas Vianoc od 24.12. do 25.12. a každý rok na Veľkonočný pondelok a počas letných prázdnin v každom roku od 15.08. do 31.08..

List poškodenej adresovaný obžalovanému zo dňa 24.05.2019, v ktorom vyjadrila svoju istotu, že sa nechce rozviesť, chce zachrániť manželstvo a rodinu a jedinou cestou záchrany je cesta odpustenia, nakoľko si navzájom spôsobili veľmi hlboké zranenia.

Na hlavnom pojednávaní, ako najvýznamnejšej a rozhodujúcej časti trestného konania, súd vykonal dokazovanie s cieľom náležite zistiť skutkový stav veci, čo je nevyhnutným a základným predpokladom pre spravodlivé rozhodnutie. S rovnakou starostlivosťou pristupoval k objasňovaniu okolností a vykonávaniu dôkazov svedčiacich proti obžalovanému, ako aj okolností a dôkazov svedčiacich v jeho prospech. Uplatňujúc takto zásadu náležitého zistenia skutkového stavu veci (§ 2 ods. 10 Trestného poriadku) neuprel procesným stranám právo obstarávať dôkazy a s výnimkou poškodenou navrhnutého znaleckého skúmania v odvetví Psychiatria vykonal všetky ostatné procesnými stranami zabezpečené alebo navrhnuté, ako aj tie, ktoré obstaral z úradnej povinnosti. Súc viazaný právnym názorom odvolacieho súdu doplnil dokazovanie aj novým znaleckým posudkom v odbore Psychológia. Všetky dôkazy vykonal v súlade s príslušnými procesnými ustanoveniami po zistení, že boli obstarané zákonným spôsobom. S rovnakou starostlivosťou objasňoval tak okolnosti svedčiace proti obžalovanému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, aby dospel k spravodlivému rozhodnutiu. Následne vykonané dôkazy v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 12 Trestného poriadku) starostlivo a nestranne, podľa svojho vnútorného presvedčenia, ktoré založil na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu, jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral sám alebo niektorá z procesných strán, zhodnotil. Zhodnotením dôkazov založeným na logickom úsudku, dospel súd k rovnakému záveru aký vyslovil v prvom rozsudku zo dňa 06.09.2019 a teda, že skutok, ktorý prejednal nie je trestným činom, pretože konaním obžalovaného neboli naplnené po stránke subjektívnej ani objektívnej znaky skutkovej podstaty zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 3 písm. d/ Trestného zákona, ale ani žiadneho iného trestného činu. Na základe takéhoto zistenia nemohol postupovať inak, ako obžalovaného opäť spod obžaloby postupom podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku oslobodiť.

Podľa obžaloby prokurátorky Okresnej prokuratúry Košice II sp. zn. 2Pv 32/18/8803 sa mal obžalovaný v období od mája 2013 do 02.01.2018 dopustiť voči svojej vtedajšej manželke V. B. a ich spoločnému maloletému synovi C. Q. B. konania, ktoré po právnej stránke kvalifikovala ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 3 písm. d/ Trestného zákona. Poškodenú mal fyzicky napadnúť tak, že ju mal sácať do steny a predmetov v byte, vyhrážať sa jej smrťou, ponižujúcim a pohrdavým spôsobom s ňou zaobchádzať a to aj v prítomnosti maloletého syna, keď jej vulgárne nadával, urážal ju, zraňoval tvrdeniami, že je neschopná, slabá, že nič nedosiahla, že by mala radšej zomrieť, mal ju neustále sledovať pomocou aplikácie v mobilnom telefóne, kamerou v byte, násilným spôsobom ju izolovať od príbuzných a aj ich maloletého syna, citovo vydierať hrozbami rozchodom, odobratím syna, trestami vo forme zákazu komunikácie s príbuznými, ktorých jej zakazoval navštevovať, bezdôvodne jej mal obmedzovať prístup k osobnému účtu a financiám a vymedzovať jej finančné prostriedky podľa vlastnej vôle, obmedzovať ju v starostlivosti o maloletého, vyhrážať sa jej sankciami, čoho svedkom bol ich syn, čím obidvom spôsoboval psychické utrpenie ohrozujúce ich fyzické a psychické zdravie a ešte aj potom ako poškodená so synom dňa 01.01.2018 opustila ich spoločnú domácnosť sa jej do 02.01.2018 mal vyhrážať násilným vstupom do domu jej rodičov a vyvíjať voči nej tlak, pričom u poškodenej bol diagnostikovaný syndróm týranej osoby a aj u maloletého depresívne a úzkostné tendencie ako reakcia na stres.

Obžalovaný Bc. Q. B. od začiatku trestného stíhania popieral, že by bol býval poškodenú či ich maloletého syna týral. Fyzicky manželku nikdy nenapadol, naopak, ona bola voči nemu v rámci premenštruačného syndrómu agresívna, stalo sa dva alebo trikrát, že mu dala facku a bila ho rukami. Len v jednom prípade použil voči poškodenej vulgárne slovo, a to za situácie, kedy bol ich syn po chorobe a poškodená nástojila na tom, aby šli k jej rodičom. Keď sa jej pri hádke, alebo v situáciách kedy jej asi osemkrát vyvrelo na sporáku jedlo opýtal „čo si neschopná, čo to nevieš odhadnúť ako sa robí s tou keramickou doskou?“, nepovažoval to za ponižovanie. Nezakazoval jej návštevy u príbuzných, snažili sa chodiť jeden víkend k jedným rodičom, druhý víkend k druhým a medzitým chcel stráviť víkend doma s rodinou. Pravdou je ale to, že sa vždy dohodli o ktorej ráno vyrazia a kedy sa večer vrátia, keďže rodičov navštevovali väčšinou v nedeľu a na druhý deň išiel do práce. Poškodenej nikdy nebránil v používaní finančných prostriedkov z účtu vedeného na jeho meno, podľa dohody bežné nákupy neriešili, ale väčšie výdavky boli na spoločnej dohode. Keď si po nástupe do zamestnania zriadila

svoj osobný účet, preposielať jej na tento každý mesiac cca 500,00 €. Kamery do bytu nainštaloval taktiež po vzájomnej dohode s poškodenou, aby sa vyhlí situácii, ako keď poškodenú zatvoril syn na balkóne. Poškodená mu to nikdy nevytkla, nevedel že s tým mala problém, a vlastne kedykoľvek mohla sama prerušiť snímanie jednoduchým vyťahnutím kamery zo zásuvky, ku kamerám mala plnohodnotný prístup, záznam sa neukladal. Iné technické zariadenie na monitorovanie v byte nainštalované nebolo. Poškodená vedela, že vlastnil plynovú pištoľ i flobertovú pištoľ na športovú streľbu, vedela o aký typ zbraní ide, nikdy nenamietala, že tieto v domácnosti drží. Rozdielne názory mali na výchovu syna, ako matka nebola dosť zodpovedná, čo jej aj vytkol.

Obžalovaného usvedčovala z trestnej činnosti poškodená V. V. B.. Od začiatku vnímala obžalovaného ako dominantného a perfekcionista, ale tolerovala ho takého aký bol a dúfala, že sa zmení. Nestalo sa tak. Od počiatku jej zakazoval vzťahy s inými osobami a systematicky ju od okolia izoloval. Po narodení syna C. Q. sa aj tohto snažil izolovať od príbuzných a od činností a z priestorov, ktoré prispievajú k zdravému sociálnemu vývinu dieťaťa. Neželal si návštevy členov jej rodiny u nich doma, obmedzoval čas návštev u jej rodičov. Raz ju chytil zo zadu za krk, sklopil jej hlavu a hodil ju o skriňu a o detskú posteľku, pretože podľa neho vyvolala scénu tým, že kopla v zlosti do lavórka keď jej vytkol, že sa nestará riadne o dieťa. V roku 2015 ju v rámci hádky pritlačil o komodu a povedal jej „vyber si akou smrťou zomrieš, mám ňu vyhodiť z okna?“. Popísala aj ďalšie situácie, ktoré vnímala ako ponižujúce, obmedzujúce, stresujúce, mrzelo ju, že maloletý syn videl výčitky, psychické tlaky a poníženia, v dôsledku čoho sa začal voči nej správať neprimerane. V materskej škole sa prejavoval ako samotársky, tichý, čo sa však po ich odchode zo spoločnej domácnosti zmenilo, rovnako tak ako aj zdravotný stav maloletého. Obavy o život a zdravie svoje i synovo ju viedli k tomu, že 01.01.2018 bez vedomia obžalovaného a za pomoci rodiny opustila spoločnú domácnosť a spolu so synom sa presťahovala k rodičom. Podrobne popísala aj správanie obžalovaného, ktoré nasledovalo po tom, ako sa o jej odchode dozvedel.

Za týranie je pre účely trestného práva považované také zlé zaobchádzanie so zverenou osobou, ktoré sa vyznačuje vyšším stupňom hrubosti a bezcitnosti a určitou trvalosťou s tým, že osoba, s ktorou sa takto zaobchádza to pociťuje ako ťažké príkorie pre jeho krutosť, bezohľadnosť alebo bolestivosť. Pre naplnenie znakov trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby treba, aby v dôsledku páchatel'ovho týrania bolo spôsobené psychické alebo psychické utrpenie ktorýmkoľvek konaním taxatívne uvedením v § 208 ods. 1 písm. a/ až e/ Trestného zákona. V danom prípade malo ísť o konanie podľa písm. a/ ktorým je bitie, kopanie, údery, spôsobenie rán a popálením rôzneho druhu, ponižovanie, pohrdavé zaobchádzanie, neustále sledovanie, vyhrážanie, vyvolávanie strachu alebo stresu, násilná izolácia, citové vydieranie alebo iné správanie, ktoré ohrozuje fyzické alebo psychické zdravie alebo obmedzuje bezpečnosť blízkej osoby páchatel'a, alebo osoby, ktorá je v páchatel'ovej starostlivosti. Zo subjektívnej stránky sa vyžaduje úmysel páchatel'a.

Na rozdiel od svedkyne - poškodenej ani jeden zo svedkov vypočutých na hlavnom pojednávaní nepopisoval také správanie zo strany obžalovaného voči poškodeným, ktoré by mohlo byť po právnej stránke chápané ako týranie.

Svedkovia Q. W. a D. W., rodičia poškodenej, od začiatku neboli naklonení vzťahu obžalovaného a poškodenej z dôvodu vekového rozdielu, kedy obžalovaný je o osem rokov mladší od poškodenej, aj z dôvodu ich postavenia študent a učiteľka. Aj napriek zásahu menovanej svedkyne, ktorá situáciu riešila s rodičmi obžalovaného, známosť obžalovaného a poškodenej skončila uzavretím manželstva. Obidvaja svedkovia sa až následne od dcéry dozvedeli, že obžalovaný ju pri hádke fyzicky napadol tak, že do nej sácal, že sa jej vyhrážal vyhodnením z okna, resp. dal jej na výber akou smrťou chce zísť zo sveta. Podľa nich kamery v byte nainštaloval, aby videl, ako sa venovala synovi. Až neskôr poškodená povedala matke o tom, že nedorozumenia v manželstve sa pokúšali riešiť cez psychológa i kňaza. Obidvaja svedkovia majú za to, že obžalovaný obmedzoval poškodenú a jej syna v kontakte s členmi primárnej rodiny, i sám sa vyhýbal kontaktu s nimi.

Ani svedkyňa V. F. Q., neter poškodenej, nebola svedkom nevhodného správania obžalovaného voči poškodenej. V rámci návštevy registrovala v ich byte kamery, ktoré jej nevadili, a obžalovaný a poškodená jej vysvetlili, že ich nainštalovali po tom ako poškodenú zatvoril syn na balkóne. O nevhodnom správaní obžalovaného vedela len sprostredkovane od poškodenej, ktorá sa jej zdôverila s tým, že obžalovaný jej i synovi vymedzoval čas stretnutí s rodinou, o všetkom rozhodoval, vydeľoval jej financie. Vnímala to tak, že obžalovaný mohol všetko a poškodená nič. Syna podľa nej terorizoval prehnanou starostlivosťou a izolovaním od iných detí, zamedzoval mu cestovať MHD. Inak sa k synovi správal milo, všetko mu kúpil, avšak prehnane sa obával o jeho zdravotný stav.

Svedkyňa V. V. W., sestra poškodenej, vnímala obžalovaného akurát ako menej spoločenského a príliš upätého na svojho syna. Sestra sa jej posťažovala, že nevychádzajú dobre, inokedy však hovorila o peknom období v manželstve. S odstupom času však obžalovaného obdivuje, že aj napriek svojej povahe chodieval s poškodenou k jej rodičom, kde sa pravdepodobne necítil dobre, ale vydržal to kvôli manželke a synovi. Obžalovaný si veľmi dobre rozumel s jej štyrmi synmi, hlavne s dvoma staršími, ale aj s matkou poškodenej, ktorú mal rád. Pred začatím trestného stíhania nevedela nič o fyzickom napadnutí, vyhrážaní sa smrťou, sledovaní, ponižovaní, vulgárnych nadávkach, obmedzovaní v prístupe k financiám.

Ani svedok J. Q. W., manžel sestry poškodenej, nebol svedkom žiadneho agresívneho správania obžalovaného voči poškodenej, či ich synovi C.. S obžalovaným aj s poškodenou vychádzal dobre, o žiadnom týraní pred začatím trestného stíhania nepočul a je prekvapený z tohto konania. Obžalovaného a poškodenú vnímal ako výrazne povahovo odlišných ľudí, poškodenú ako spoločensky založenú, obžalovaného ako introverta. Vyzdvihol vzťah medzi obžalovaným a jeho synmi. Až v rámci návštevy u poškodenej dňa 31.12.2017 mu táto povedala, že mala zakázané ísť cez sviatky k rodičom a že sa cíti byť uväznená v byte. Po tom ako poškodená odišla od obžalovaného mali slovnú výmenu názorov a vtedy došlo k zmene jeho pohľadu na predmetnú záležitosť.

Svedkyňa W. V., majiteľka Súkromnej športovej materskej školy na P. ulici v Košiciach, ktorú navštevoval maloletý C., vnímala správanie obžalovaného k synovi ako prehnané a zvláštne. Ráno pri nástupe do materskej školy trvala separácia otca od syna veľmi dlho, otec to ťažko prežíval, triasli sa mu ruky. Keď C. omylom prištklo iné dieťa prsteť do dverí, obžalovaný po získaní informácie o tom vyhrotil situáciu, keď začal na to dieťa kričať, že to urobilo naschvál. Často mal výhrady voči tomu, že v materskej škole sú choré deti a že aj jeho syn ochorie. Obžalovaného vnímala ako manipulátora, ktorý sa správal odlišne pri dieťati a odlišne u nej v kancelárii. Keď povedal svojej manželke, aby bola ticho a aby sa k ničomu nevyjadrovala vyhodnotila to ako slovné osočovanie poškodenej. Nebola svedkom iného nevhodného správania sa obžalovaného voči poškodenej, nebola v ich domácom prostredí, o ich spolužití nemala žiadne informácie. Svedkyňa nemá pedagogické ani psychologické vzdelanie, vyštudovala Strednú stavebnú školu, ale materskú školu zriadila preto, lebo od svojich dvanástich rokov má skúsenosti v oblasti starostlivosti o deti.

Ani svedkyňa V. T., učiteľka v spomenutej materskej škole, nevedela o takom správaní obžalovaného voči poškodeným, ktoré by nemohlo byť považované za primerané. Len majiteľka škôlky jej povedala o tom, že v rodine maloletého C. sa niečo deje a že všetko má riešiť s otcom maloletého. Obžalovaný pôsobil na pedagógov ako kľudný človek, nebola svedkom ani žiadneho konfliktu medzi ním a poškodenou, prípadne ním a dieťaťom. Vzťah obžalovaného a C. vyhodnotila ako veľmi pekný, otec bol na dieťa evidentne veľmi silno naviazaný. Nesprával sa drzo, či arogantne, ale voči učiteľkám bol odmeraný a všetko riešil s majiteľkou škôlky. Poškodená sa jej na obžalovaného nikdy nestážovala. Maloletý sa nejaval ako týrané dieťa, ale bol veľmi tichý, samotársky, ťažko prejavoval emócie, všetko referoval svojmu otcovi.

Svedkyňa V. R. M. taktiež pôsobila ako učiteľka v materskej škole, ktorú navštevoval maloletý C.. Z jej pohľadu nič nenasvedčovalo pre to, aby mal maloletý narušený vzťah s otcom, či matkou. V jej prítomnosti rodičia C. komunikovali a správali sa k sebe normálne. Poškodenú vnímala ako tichú osobu, obžalovaného ako prehnane starostlivého otca. Konflikty s ním nemala, on všetko riešil s konateľkou V.. Domáce prostredie obžalovaného a poškodenej navštevoval sporadicky svedok J. C. M., bývalý spolužiak a kolega obžalovaného. Na vzťahoch členov rodiny si nevšimol nič zvláštne, obžalovaný sa mu na svoju manželku nikdy nestážoval. Keď šli zopárkrát spolu do kina najprv sa o tom musel poradiť s poškodenou, potom zabezpečiť potreby rodiny. Vnímala ho ako prehnane citlivého a starostlivého otca. Vedel o tom, že v byte boli nainštalované kamery kvôli tomu, že maloletý vymkol poškodenú na balkóne. Aj otec obžalovaného, svedok Q. B., vnímal vzťah syna a nevesty od počiatku ako nerozumný kvôli vekovému rozdielu a vzťahu učiteľka - žiak. Syn sa mu na svoju manželku nestážoval. Poškodená mu hovorila, že sa prehnane stará o syna, že ju šikanuje a mala požiadavku, aby absolvoval psychologické vyšetrenie. Nebol svedkom žiadneho nevhodného správania obžalovaného voči poškodenej či voči ich maloletému synovi. Naopak, syna vnímal tak, že svoju manželku veľmi ľúbi a bol schopný urobiť pre ňu všetko. Podľa neho prišlo obdobie, kedy obžalovaný odmietol počúvať požiadavky poškodenej a jej príkazy tak, ako to robil spočiatku, preto s ním poškodená začala mať problém.

Znaleckým skúmaním v odbore Psychológia znalkyňa W. M. C., W. síce zistila, že v afektívnej zložke poškodenej V. V. B. bola v čase jej vyšetrenia prítomná úzkostná depresívna symptomatika a vysoká miera subjektívne vnímaného stresu na škále od 1 do 10 v hodnote 10. V nadväznosti na uvedené zdôraznila, že poškodenú vyšetřila v čase, kedy opustila domácnosť, čo je vysoko stresová situácia, po

úmrtí blízkej osoby ide o druhý najstresovejší faktor, nakoľko u osoby ide o narušenie celkového spôsobu bežného života. Výsluchom znalkyne bolo zistené, že pri posudzovaní poškodenej čerpala informácie o jej spôsobe života len od nej, jej brata a jeho manželky, znalkyňa v čase vyšetrenia poškodenej a spracovania znaleckého posudku č. 11/2018 nemala k dispozícii procesnú výpoveď obžalovaného ani iných osôb z jeho prostredia. Zvýraznila, že u poškodenej ide o neurostabilnú osobnosť, čiže vnímanie, ktoré je transformované cez ňu nie je patologické a pri odstavení od stresov môže v krátkom čase nadobudnúť profil normálnej osobnosti bez akýchkoľvek symptómov stresu a depresie. Už tri mesiace sociálneho tlaku a vnímanie diskomfortu môže u jedinca spôsobiť úzkostno-depresívnu symptomatiku. U poškodenej mohli k úzkostno-depresívnemu ladeniu prispieť aj členovia jej, či obžalovaného rodiny, prípadne iné sociálne vplyvy. Mala priestor na to, aby sa presadila vo vzťahu s obžalovaným. Spočiatku bola vo vzťahu s ním dominantná, potom menila správanie, bola úzkostná, čo nie je jej pôvodná charakteristika. Sociálny tlak zo strany obžalovaného bol prítomný, avšak všetko je to o subjektívnom vnímaní, poškodená sama chcela ísť od úzkostného módu, aj keď mala priestor na to, aby sa vo vzťahu s obžalovaným presadila, má na to intelekt. Už po odchode z domácnosti nastúpila direktivita z jej strany, presne vedela čo má robiť. Prípado vyhodnotila znalkyňa ako nezvládnutú manželskú krízu v zmysle nedokonalkej komunikácie vzniknutej pri narodení dieťaťa do rodiny, nešlo o týranie zo strany obžalovaného. Z dlhoročnej znaleckej činnosti vyvodila záver, že týraná osoba nemá tendencie vrátiť sa do prostredia, kde došlo k týraniu. Poškodená však v liste, ktorý dňa 24.05.2019 napísala obžalovanému uviedla, že sa nechce rozviesť, chce zachrániť rodinu a prekonať manželskú krízu za vzájomného odpustenia si. V kontexte tohto listu sú city poškodenej k obžalovanému hlboké, po odluke s obžalovaným pocítila svoje vlastné správanie ako chybné, ak by sa dal vrátiť čas tak by to neriešila takým štýlom ako predtým. Psychologickým vyšetrením maloletého C. Q. B. znalkyňa zistila, že ide o dieťa nadpriemerne inteligentné, osobnostne nezrelé a sociálne stigmatizované. Vnímal ako sa rodičia doma medzi sebou hádali, otec dával mame tresty lebo ho nepočúvala, správanie otca voči nemu nepopísal negatívne. V čase vyšetrenia bolo pre znalkyňu obťažne vyjadriť sa k tomu, aké stopy na psychickom a fyzickom zdraví zanechajú na maloletom prežité situácie z prostredia jeho primárnej rodiny. Na hlavnom pojednávaní znalkyňa spochybnila úroveň výchovno-vzdelávacieho procesu v materskej škole, ktorú maloletý navštevoval. Skupina ľudí okolo W. V. začala proces výuky bez toho, aby bola materská škola zaradená v sieti systému škôl, personál nemal pedagogické vzdelanie, rozhodujúce boli peniaze klientov, nedbalo sa na zdravie detí, keď sa do zariadenia prijímali aj deti choré. Ako psychológ riešila veľa problémov v tomto zariadení. Znalkyňa nezistila u obžalovaného patologické ani zvýšené hodnoty v žiadnej oblasti agresivity, teda vo verbálnej ani fyzickej. Vyslovene ide o neagresívny typ osobnosti, s nízkym skóre vo faktore psychotizmu. O obžalovanom zistila, že na báze vyšších citov a morálnych noriem má jasne ukotvené spoločenské pravidlá, hodnoty ako aj systém spoločenských konvencií, ktoré rešpektuje a vo svojom spôsobe života aktívne realizuje. V čase vyšetrenia vnímal poškodenú ako manželku a matku svojho dieťaťa, s ktorou majú rovnaký cieľ - vychovať dieťa. Ako vysoko pozitívny hodnotila vzťah obžalovaného k synovi. Obžalovaný nevedel o tom, že ubližuje poškodenej, prípadne jej rodine, bol racionálny v tom, že po odchode obžalovanej zo spoločnej domácnosti podal žiadosť o rozvod.

Krajský súd v Košiciach, ktorý posudzoval odvolanie okresného prokurátora voči rozsudku vyhlásenému v tejto trestnej veci dňa 06.09.2019 konštatoval v uznesení zo dňa 11.06.2020, ktorým zrušil napadnutý rozsudok, že prvostupňový súd založil svoje rozhodnutie na znaleckom dokazovaní v odbore Psychológia a nevyhodnotil a nezohľadnil všetky skutkové okolnosti vyplývajúce aj z iných dôkazov. Navyše mal zato, že správnosť a úplnosť zistení a záverov znalkyne W. M. C., W. je spochybnená tým, že sú plné nejasností a rozporov, ktoré neboli odstránené výsluchom znalkyne na hlavnom pojednávaní, a preto vyslovil názor o potrebe vykonania nového znaleckého dokazovania pribratím iného znalca z odboru Psychológia, ktorý by zodpovedal rovnaké otázky ako W. C..

Aj napriek tomu, že podpísaný súd zdieľa úplne iný názor a závery znaleckého skúmania W. C. považuje za úplné, jednoznačné, výstižné aj v kontexte s inými dôkazmi vykonanými v predmetnej trestnej veci, ako aj v kontexte s tým, ako sa prejavovali a pôsobili obžalovaný a poškodená na hlavnom pojednávaní (čo odvolací súd nemohol vnímať), a čo len potvrdilo závery znalkyne k ich osobnostiam, akceptoval odvolací súd keď pribral do konania novú znalkyňu v odbore Psychológia a zaviazal ju zodpovedať na tie isté otázky ako to skôr urobila W. C.. Aj predchádzajúca znalkyňa venovala podľa názoru okresného súdu dostatočnú pozornosť interpretácii spolužitia medzi obžalovaným a poškodenou z pohľadu maloletého poškodeného, v čom sa nezhodujú názory podpísaného a krajského súdu, rovnako ako ani v tom, že pri prvom rozsudku sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie.

Z nového znaleckého posudku vyplynuli tie isté závery ako zo znaleckého skúmania psychologičky W. M. C., W... Na základe uvedeného súd nepovažoval za potrebné vypočuť znalkyňu V. R. R. na hlavnom pojednávaní a nakoľko ani žiadna z procesných strán osobný výsluch znalkyne nenavrhol, považoval za dostačujúce prečítať znalecký posudok č. 48/2020, ktorý vypracovala dňa 18.01.2021. Záverom tohto znaleckého posudku súd venoval pozornosť vyššie v odôvodnení tohto rozsudku a na tomto mieste na ne poukazuje. Zvýrazňuje, že aj podľa tohto znaleckého posudku obžalovaný nevykazuje znaky agresora, resp. osoby, ktorá má potenciál hrubo nerešpektovať hranice a potreby iného, alebo vedome spôsobovať utrpenie. Nemá sklony k agresívnemu správaniu, v teste agresivity dosiahol veľmi nízke hodnoty. Osoby poškodených vnímal ako svoju najbližšiu rodinu, správal sa k nim v súlade so svojimi povahovými vlastnosťami, kde bolo zistené, že je emocionálne stiahnutý, málo srdečný a málo spontánny, má svoje pravidlá, do ktorých si nenechá zasahovať, jeho problémovou črtou je neochota vnímať potrebu kompromisov, vykazuje tiež nezrelé a obsedantné črty v správaní. Stále má veľmi pozitívny vzťah k maloletemu synovi. Poškodenú začal veľmi rýchlo vnímať ako nátlakovú osobu, cítil sa využívaný a vyrušovala ho jej povaha a temperament. Poškodená je osobnostne menej zrelá, s histriónskymi črtami, v správaní direktívnejšia, so snahou o dominanciu vo vzťahoch, potrebou kontrolovať sociálneho partnera, presadzovať si svoje. V rámci povahových čŕt sú prítomné panovačnosť, rigidita a konfliktnosť. Jej všeobecná schopnosť poskytnúť vierohodnú výpoveď je vcelku primeraná, avšak v danom prípade nie je vylúčené nadsadzovanie a zveličovanie udalostí týkajúcich sa jej osoby a jej prežívania. V čase znaleckého vyšetrenia nielenže nevykazovala znaky týranej osoby, ale aj jej osobnostná štruktúra týranie a polohu týranej osoby vo vzťahu skôr vylučuje, ako to zistila aj predchádzajúca znalkyňa. Nevykazuje žiadne znaky narušenia alebo zhoršenia psychickej kondície, pokiaľ pri stretnutí s obžalovaným stále pociťuje vyššiu mieru intrapsychického napätia, ide o prechodnú reaktívnu symptomatológiu. Konanie obžalovaného a následné reakcie a správanie poškodenej voči obžalovanému vykazuje známky disharmonickej rodiny s vysokou mierou pasívnej agresivity, hádok, napätia. Manželstvo obžalovaného a poškodenej bolo aj podľa V. R. stretom dvoch nezrelých osobností, každého so svojou osobitou povahovou výbavou. Nezrelé párové spolužitie poškodenej s obžalovaným nemohlo uchopiť ani rolu rodičov. Ako predchádzajúca znalkyňa, aj V. R. zvýraznila, že týraná osoba nemá záujem vrátiť sa do prostredia kde jej bolo ubližované. Poškodená si však želala obnovu manželstva a urobila pre to aktívny krok v nezrelom spôsobe prevedenia. Výsledky nového znaleckého skúmania rovnako tak vylúčili týranie maloleteho poškodeného zo strany jeho otca, teda obžalovaného. V súvislosti s disharmonickým a konfliktným manželstvom rodičov, prípadne týraním, by sa v pamäťovom výkone maloleteho mohli vyskytnúť úzkostné flashbacky ako prejav psychotraumy. Tieto však neudávali rodičia, svedkovia, neboli zachytené v správe pedopsychiatra a nezistila ich ani predchádzajúca znalkyňa. Aj nová znalkyňa rovnako ako predchádzajúca uzavrela, že maloletý C. Q. trpel najmä konfliktami medzi rodičmi, nie samotným konaním obžalovaného voči nemu. Nadmerná starostlivosť a obavy otca o jeho zdravie a bezpečnosť mohli spôsobovať len obmedzovanie maloleteho v detsky spontánnych prejavoch. Maloletý tak ako matku aj otca vníma pozitívne a oboch ich má rád. Bitku vníma ako trest, na vlastné oči nikdy nevidel bitku medzi rodičmi, ale z toho že matka plakala usúdil, že ju otec zbil.

Ani ostatné vo veci vykonané dôkazy nenasvedčujú pre trestnú činnosť kladenú obžalovanému za vinu. Znaleckým skúmaním v odbore Kriminalistika, odvetvie Kriminalistická informatika, Kriminalistická fotografia neboli zistené v mobilných telefónoch, USB-kľúčoch, externých diskoch, notebookoch a iných predmetoch obrazové alebo zvukové súbory, ktoré by boli vznikli bez vedomia zaznamenávanej osoby (poškodenej), nebol zistený zásah do prevádzky mobilného telefónu poškodenej a ani iné konkrétne skutočnosti nasvedčujúce pre to, že by mala byť tak, ako sa v obžalobe uvádza, neustále sledovaná prevažne pomocou aplikácie v mobilnom telefóne a kamerou v byte.

Krátka strelná, palná, opakovacia zbraň revolver zn. Zoraki a krátká expanzná zbraň, turecká samonabíjacia pištoľ zn. Zoraki, ktoré vlastnil obžalovaný, boli preskúmané v odbore Prírodovedného skúmania Kriminalistickej identifikácie. Sú zbraňami kategórie D, neboli na nich vykonané nedovolené úpravy. Z výpovede poškodenej vyplynulo, že o týchto zbraňoch, ktoré obžalovaný prechovával v domácom prostredí vedela. Obžalovaný tvrdil, že túto skutočnosť poškodená nenamietala, sama si zbrane vyskúšala. Nič nenasvedčuje pre to, že by bol obžalovaný hrozil poškodenej použitím preskúmaných zbraní.

Záver z vyšetrenia maloleteho C. Q. v Detskej psychiatrickej liečebni, n.o. S. svedčiaci pre poruchu adaptácie na záťažovú situáciu s mierne úzkostnou reakciou (zo dňa 08.01.2018) nenasvedčuje sám osebe a ani v kontexte s inými vo veci vykonanými dôkazmi pre týranie maloleteho zo strany obžalovaného.

Nakoľko ani po doplnení dokazovania nebolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností zistené, že by konanie obžalovaného naplnilo znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu po stránke objektívnej a subjektívnej, oslobodil súd Bc. Q. B. spod obžaloby postupom podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od oznámenia rozsudku na Okresný súd Košice II. Odvolanie má odkladný účinok (§ 306/2). Osoby, ktoré sa vzdali práva podať odvolanie, toto právo nemajú.

Odvolanie môžu podať:

- prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku (§ 307/1a) a to v neprospech i v prospech obžalovaného (§ 308/1,2). V prospech obžalovaného môže podať odvolanie aj proti vôli obžalovaného (§ 308/2)
- obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka (§ 307/1b) a to len vo svoj prospech (§ 308/2)
- príbuzný obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh (pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného), a to len v jeho prospech (§ 308/2), pokiaľ obžalovaný výslovne nevyhlási, že nesúhlasí s podaním odvolania v svoj prospech týmito osobami
- zákonný zástupca obž. opatrovník obž. a obhajca obžalovaného pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného, a to len v jeho prospech. Ak je obž. pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ak je jeho spôsobilosť na právne úkony obmedzená, môžu podať odvolanie v prospech obž. i proti jeho vôli (§ 308/2)
- štátny orgán starostlivosti o mládež pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka mladistvého obžalovaného a to len v jeho prospech a to aj proti jeho vôli (§ 345/1)
- poškodený, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody, pre nesprávnosť výroku o náhrade škody (§ 307/1c), a to v neprospech obžalovaného (§ 308/1). Ak je poškodeným právnická osoba, odvolanie môže podať len osoba oprávnená konať za právnickú osobu (§ 68)
- zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci (§ 307/1d), (§ 45/1)

Osoby oprávnené podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku ho môžu napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba.